

غزلیز ماہنامہ

دبلا بیلو شاعرانو پہ زہ پوری غزلونہ

راتولونہ اوترتیب: گلبدین (فیضان)

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز مابنامونه

راتولونه او ترتیب: گلبدین (فیضان)

شاعران : پیر محمد (کاروان)، خالد (ریحان)، ممتاز (اورکزی)،

دروېش (دراني)، ارواښاد محیب الله (بهرام)، سپین (کوچی)، محمد گل

(منصور)، شهنواز (باقر)، ثنا الله (ضیوال)، نوروز خان (ذکي)

نصیر (آرمان)، نصیر (اتل) او گلبدین (فیضان).

دېي ډي ایپ بني تر لاسه کولو پته

<http://solimanmountain.weebly.com>

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

ڊالی

لړلیک

د شاعر نوم	د پیل صفحه	د پای صفحه
پیر محمد (کاروان)	۱	۲۳
خالد (ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد گل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محبیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر (آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیر اتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

غزل

سبا چي سر زمـا په تيره د لحد لگيري
راځه چي نن مې زړه له تا سره بې حد لگيري
صمد به عـفوه راته کاندي د صنم د مينې
په زړه مې خوږ چي قل هو والله احد لگيري
بنـکلا پلويه له پينو هغه بدرنگي غورځوه
چـي د لاس تيره يې په غاښ د محمد لگيري
په يوه داسې کيف مين يم چي له ښه نه ښه دی
د شپې د ستوريو ډک آسمان به په چا بد لگيري
لکه لـيـنـدـه کړه له لري نڅاگره ښکلا
مقصد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لگيري
چي سُر و تال د بوډۍ تال ټول د کاروان دي ياران
له گلـغـزلي له نغمې سره يې خود لگيري
پير محمد(کاروان)

غزل

زړه زمری دی بس خطاوي به ترې کيږي
د هوسيو سترگو غلاوي به ترې کيږي
يو انسان دی مهربان دی غوسه کيږي
کله کله تاوي ماوي به ترې کيږي
لبونی دی په واده کي په ژړا شي
په لمانځه کي هم خنداوي به ترې کيږي
چې گلونه يې گېډي گېډي خوښيږي
نو گېډي گېډي دعاوي به ترې کيږي
واوري ووي زما خور ده نوم يې سوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کيږي
ماشومان چې له جگړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوي به ترې کيږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوري
ژېړبخوني شان رڼاوي به ترې کيږي
د کاروان غزلي مستي جينکي دي
چې په خود راشي گداوي به ترې کيږي

پيرمحمد(کاروان)

غزل

شعرونو سوداگرې شـــــــــــــر ابي غزل په څو دی
د الهام پرڅو پریولی گلابي غزل په څو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپې راوړې
ستا د برندو برندو سترگو عقابي غزل په څو دی

د لیمو له خائقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــو وایم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غزل په څو دی

ما دې نوم په سپینو اوبنکو پـــــــــــــه زیري نرگس لیکلی
نرگسي غزل په څو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعريت په کې موسکې وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــــــــتا د مخ د سپینې پانې کتابي غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

غزل

که بيلي پښې پر تودو تبخنو ودرېدلی يــــــمه
د غمړنگو لونگين ته رسېدلی يــــــمه
په تلليو سترگو پسي ډېر ډېر ژرېدلی يمه
ته به ويــــــده وي د آسمان ستوريو لېدلی يمه
درست ماشومتوب را باندې سترگې تورولې ادې
د رنــــــجو سيند يمه له سترگو بهېدلی يمه
د نيمو شپو سپوږمۍ را گوري راته غږ نه کوي
غريب مار غــــــه يم په ځنگل کې چغېدلی يمه
زخمي آواز مې پر جهان راگ د سُور لکيزي
د زړه تر څنگه پــــــه وزرو لگېدلی يمه
ژوندی پڅواک يم دوی مې وژني خو را و خېژمه
گني نو څو ځله گړنگ ته غــــورځېدلی يمه
د زړه د سر هره تڼاکه کې مــــې توری توری
غزل غزل دې کړمــــــه کل کل غوړېدلی يمه
لکه د اوبښکو د کاروان مې ترېنه مه وباسئ
چې يــــــې د سترگو په جنت کې لوبېدلی يمه
پيرمحمد(کاروان)

غزل

خدای ته وه روانه و زر سوي پرې يې غــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بــــم لاندې ولاړه وه

اوبسکې په اوبو کې وې بېــــگا په روژه ماتې کې
چا مو وې خرما ربېلې ژوند مو دبسته شــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بوخت ومه
ماته گاونډي کړې د خور او د مــــور زياره وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچــــه مې په ستوني کې د کاني په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانــــه د وطن د بُورو، ورارو غږ
دا غــــزل کاروانه د شهيدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

غزل

توري گلاب راته وي، نري باران خوړ دی
خو ما دا نه منله، ما وي جانان خوړ دی

سهارنی بلبلې، ورسره مله کړه نغمه
د غره په خوا کې کلیه، ستاسو اذان خوړ دی

چې ته د گل غوندي يې، که گل د تا غوندي دی
ای په ایمان و وایه، کوم یو گومان خوړ دی

په یوه سري مینه، مسته د خیال ښایي
ور غاري وتي وایي، په خدای انسان خوړ دی

غنم غنم خوړه ده، بــنتِ آدم خوړه ده
هو د حــوا پر خالق، ایمان ایمان خوړ دی

نری به هم خوړه وي، د توري گوري په شان
لکه انگور د میزان، افغانستان خوړ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تور سترگي وپی منه
سترگي به ستا وي خوړي، شعر د کاروان خوړ دی

ټور-۱۳۹۶-۱۳

غزل

چې ورته خولي شوي داصيلو مرغلو اوبه
خپلو خبرو ته دي ورکړي د سندرو اوبه
ستا د تصوير تنکيو پښو ته شيشي مه شه لشي
په کانو چبرې ماتې مه شه د جوهر—رواوبه
زما د زړه د مينې زور پاس په لـبـمـو کي گوره
په بره خېژي اشنا تـلـل د زورورو اوبه
خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـو—للمو
غواړي گلان لکه د تـزو مسـپـا—رواوبه
گودرې شاري منگي مات دي په کي خاڅکي نه شته
ستا د لاسونو د جوړه شپـي—ينو کوترو اوبه
پرگلو خاڅي کوم د مينې پېغمـبر ژړلـي ؟
د شعر د شاتو د مچـي—يو له وزرو اوبه
کله چې لـيکي خپل صنم ته صوفيانه غزله
قلم ته واچـي—وي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

امام و له قيام را غورخېدلى په جومات كې
سجدې په وينو سرې وې بم چاودلى په جومات كې

مات غشى د پولادو ، د قاري پــــه حنجره كې
قران و پانې پانې سوځـــــــېدلى په جومات كې

سيلي وه د سرې اوسپنې ناڅاپــــه را الوتې
گل گل د دعا لاس و ريرديدلى په جومات كې

او پلار يې مات رحيل لكه خپل زوى غېر كې نيولى
لبنتي د اوبنكو وينو بهېدلى په جومــــات كې

الف د يوې پرې ژبې پر سر پــــه وينو سور و
د ميم توري په زړه و لگـــــــېدلى په جومات كې

زوال يې خدايه كـــــــبر كړې په روى د ملايكو
شيطان له خــــر مستى و گډيدلى په جومات كې

پيرمحمد(كاروان)

غزل

دا دې موسم دی مهربانه که وطن ته راځي
درد په وطن کې دی درمانيه که وطن ته راځي
خولي مو گونډلي د فولادو په تارونو یو چا
زمونږ د سترگو تـرجمانه که وطن ته راځي
تري گلونه یې په غېږ کې مرغیجن دي ولاړ
د مــــیني شړکنده بارانه که وطن ته راځي
جامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
د جنگ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځي
بې تا سرغوڅی ستان پاتې دی تاوان دی تلوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تــــه راځي
مړ به له غم یم چې تابوت دې لــــه یونانه راځي
شم به ژوندی ، ژوندیه خوانه که وطن ته راځي
لکه ټپې دي درپســــی ټولې شملې لوپټې
زما زار زاره یاقربانه که وطن ته راځي
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځي
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

غزل

بلومه په ډيوو کې دعاگانـــــــــــــــــي
نيمه شپه مې په لېمو کې دعاگانـــــــــي
له تسبو نه مې تارونه دي را ويستي
غږومه په نغمو کې دعاگانـــــــــــــــــي
طنازي يې په لفظونو کې نازي کړي
په غزل په زمزمو کې دعاگانـــــــــــــــــي
د رندانو سترگې برندي را پسي دي
کړنگومه په پيالو کې دعاگانـــــــــي
کړه مې لپه ميناتور جام د مـــــــــرجانو
تنده غريه څښه اوبو کې دعاگانـــــــــي
د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــــــولي
پېغله ناوې په چمـــــــــــــــــبو کې دعاگانې
کچ او مېچ د چـــــــــــــــــا د لېچو را سره دی
مړې يې مه شه په بنگرو کې دعاگانې
و کاروان ته يې تورسترگې کړي ور يادې
په دې ورځو په دې شپو کې دعاگانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

غزل

دېر شـي له بې قدرو نه غمي په تيرو مات
شته دي اباييل پـه غشو ولي د جومات
ونيوه لکـی د دجال دې نـوي حـاجي
حق يې تر پښو لاندې ، و دروي لات و منات
رانبکه چليپا تپوس پـه پـرو د طاووس
وايي چې دا ولي يې رنـگونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کې د دوران لـه نقادانو
نارزي ورتـه دوه توتـه يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه گيله من له جاهلانـو
دوی تلي په تله د لرگـيو ، مناجـات

پيرمحمد(کاروان)

غزل

نه مې له خيام نوشلي نـــــــه مې له غني شراب
ولي مې غـــــــزلي خلک بولي لبوني شراب
تکـــــــنده غرمه مې ميخانه ده په کې لمر ساقی
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته خو ، کې يوه مسته نـــــــظر بـازـه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپـــــــېلني شراب
نن د چا زړو سترگو له حده ډېر بېخـــــــوده کړم
رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــرپ وي خنډني شراب
دوي ډکې پيالې رانه په منډه مـــــــنډه مـــــــنډه وي
دوي غرخنۍ سترگـــــــې وي نظر يې غرخني شراب
هسي مې غزلي د نـــــــرگس غـــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــي شراب
دا راوړي تا له کـــــــوم جنت وو جنتـــــــي يې کړم
وا کاروانه تا خـــــــو په ما خنډلي گيڼي شراب

پير محمد (کاروان)

غزل

د غشو سترگې پې ړندې شه خو پې سرې مه شه
ستا د گوربت د لوړ الوت وزرې پرې مه شه
ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زر غونډۍ اوسه
د غره شپونکيه ستا له غږ تشې درې مه شه
ايله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلۍ
د بېلتانه په ساندو بيا اري اري مه شه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهي
د چمبې به ماري د چارگل ماتې پرې مه شه
ستا د چلم پر سترخانه دې وي سکروټې بلې
مسته ملنګه مينه مينه دې ايرې مه شه
د موسی خدايه د مينو شاعرانو خدايه
د کوه طور د سر شپونکي دې بې اسرې مه شه
چې ستا کاروان يې له نغمو نه زر غزلي جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپي انترې مه شه

پير محمد (کاروان)

غزل

لمونخ مي يي کافر به شمه خنگه دي قضا کرم
راشه چي دخيل زړه په خلوت کي دي ادا کرم
ته دقدر شپه يي خو په شپوکي رانه ورکه
تاپسي به پيري اوريدې لــــندي شپي رڼا کرم
غشــــي راکوه چي اژدها په تندي وولم
موسکه راته مه کيړه چي نښه به خطا کرم
زه هغه مجنون يم چي مي زړه خوره کيړدي کړ
گوري به ليلابه له وچ ډاگه راپيدا کرم
دين دپښتو نغښتي دملالي پــــه تــــپه کي
دا دتپو ژبه به له خدای ســــره آشنا کرم
ډول به شم اټن به شم شغا به شــــم دڅنو
بيا به طالبان دجومــــاتونو په گــــدا کرم
خاوري يم خو لمربه ترلاس ونيسم که خيروي
ستوري به شم پاس به له سپورمي سره خندا کرم
بيا به دغاټولو دغه لوټ کاروان راټول کرم
لاس به په سپرلي واړوم زر به يي پخلا کرم
پيرمحمد کاروان

غزل

دا بــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
خُينې خُينې سترگې له سري خُينې زړه وباسي
هغه چې ماشومه وه اغزي مي يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مې دې ويشتلي بانه وباسي
ناڅاپه شهنده شي په شـغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنډرو نه مار غه وباسي
عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مــــــازې واښه وباسي
دا سترگې د کوم يوه زرغون سمندر خويندې دي
بيا په خپو راغلي چې به څوک لــــه کاله وباسي
دا حُلي دې داسې لېونۍ مينه مــــــگرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانځه وباسي
سخ به دې کاروانه وي که ښکلي لاروی دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وباسي

غزل

را غورخېدلي د غـرور له اوچت غره دي سره
 د یو د بل په لوغړنو وینو سره دي سره
 د خاورو لوبنی شه پاڅه دې شي خو مړه چې نه شي
 یاران په خپلو کې بس اور دي او اوبه دي سره
 دا چې سرونه سره ریبي ماشومان خو لري
 ترمنځ یې خدایه راشي غوښه او چاره دي سره
 خلک د یو د بل په سترگو کې لا خاورې شیندي
 داسې موسم را چې بس یو بل ته رانجه دي سره
 کبلي چې روي د غرڅي له تي شیدې د، ریـدي
 دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپانه دي سره
 لکه اوبو کې شي بوره لکه ږوږۍ کې مـالګه
 بیا به له زړه وایو چې دا خلک خواږه دي سره
 چې سره غېږ په غېږ شي توري بنـکلا و زېږوي
 دا هلکان جینکۍ خوند کا چې واده دي سره
 د وطن شپه لري سپوږمۍ او هم د ستوریو کاروان
 سبا به گوري چې مین په لـمـر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

غزل

مه يې وژنئ ماشومان دي ارمانونه
موروطن باندې مې گران دي ارمانونه
روژه مـاتـي ته لا نه دي رسېدلي
د خُرمـاوو پـه ارمان دي ارمانونه
د طاووس د زرغـونو بـنـکو ورونه
بنـکـلوونـکـي د قرآن دي ارمانونه
ورارې مه شه د وطن ملالې خويندې
شنه غمه يې د پېزوان دي ارمانونه
د گلاب ذکر يې زخم دی په زړه کې
په اغزيو کې روان دي ارمانونه
په خنجر که د موچي په تار حلال دي
د شهيد افغانستان دي ارمانـونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب - ۱۳۹۴ - ۱۹

غزل

زړه چې غلې غلې د چمبې غونډې درزا کوي
نجونې د لــــفظونو مستې مستې شي گډا کوي
رايې شه ساحل ته مرغـلـري به در وشيــــندي
کله چې سخي سمندر شور کوي غوغا کوي
مینه جادوگره ده پر هر چايي منلی خان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا ښکلې چې خان يې په اوو پــــردو کې و نغاړه
وگوره سپين سترگي هم ترې وېره او حــــيا کوي
لپې يې سرونه دا کتار د بيا بـان غاټــــول
دا خو تېرو تېرو مسافرو تــــه دعا کوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو باندي را واوښته
اي دا خو تورسترگي ده خو تــــکه شنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شي
بيا نو دا ساده سړی په شعر کې هم بــــلا کوي

عقرب - ۱۳۹۲ - ۸

غزل

نه په ستن او نه په تار پسې روان دی
گربوان څيري ځي په يار پسې روان دی
دی د لـــــــېچو له لښدو را وتی غشی
مرغی نه و لي په مار پسې روان دی
په رباب کې په اوبو او په بنگړو کې
پسې ځي په شرنگهار پسې روان دی
تر غچې گوتې د زړه ، نیولې مــــینې
د بنکلا په ورک دیار پسې روان دی
له نارو یې تش لــــفــــظونه ډکوپنه
ځي د زانو په کتار پــــسې روان دی
خیال کاروان ته رام پري په کجاوه کې
زرین اوبښ یې دی مهار پسې روان دی
پیرمحمد(کاروان)

غزل

شاعران یو په نغمو یادوو خدای
بنکلي گورو ، په لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــــــــاتولو
غږپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــــــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــــــــــدای
مور د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــــــــــــدای

د ژوندون په گوتو برگی تـــــــــــــــــپي وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــــــــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانه
ســـــــــــــــــتا له شونډو انکو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترگو کې موسکي دي
ستا له سترگو پښتنو یـــــــــــــــــادوو خدای

مور کاروان د لېـــــــــــــــــونو ازادي غواړو
په کړۍ د زولنو یـــــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمرواوينکوپه شان يم
راشه زر غونتال مي شه نري نري باران يم

راشه دځلاندوسترگووالي توره شـــــــــــــــــپه ده
لاره رانه ورکه مـــــــــــــــــسافر ديبابان يم

بنکل دي چي پرتنده کړمه بنکل دي چي سجدي کړم
خال مي کړه پرتنده چي ددوو وروځو ترميان يم

ته زما اختر زما سبب دخوشحالي يـــــــــي
شين مي له خندا کړه يوماشوم غوندي ارمان يم

جاردې له خندا شمه چي شين دي له خندا کړم
ستاله برکته خودســـــــــــــــــتورويک اسمان يم

ستا پرتنده پريوتم پـــــــــــــــــرخان مي شک پيداشو
گوره چي کاروان يم که ســـــــــــــــــتاڅريکه دپېزوان يم

پير محمد (کاروان)

غزل

د څاڅکو په لېمو مې سمندر ليدلی دی
په ټولو آيينو کې مې دلبر ليدلی دی

شهيد مازيگری کوي شغلي لکه حــــــسين
شفق مې سور په غشو د شمر ليدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شونډوته کوزه
ورځــــم پسي چا داسې کوزه گر ليدلی دی؟

دا مستي مستي اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پېغلو مــــې په سترگو کې گودر ليدلی دی

بتگر د تخيل مې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زما کان يې د مرمر ليدلی دی

ته پوي يې چې دا ځنگه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خــــيبر ليدلی دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

په زړه مـي ولـي راوړېږي څه باران خو نه يي
 هسـي مي درد راوړيږي زما درمـان خو نه يي
 د مـخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله ليک وي
 سپـينه کـتابه يـادوم دې دومره گـران خو نه يي
 د خيال هـد هـد دې راته ډېر ډېر پيغامـونه راوړي
 دا مـي خطا وه چـي ويل مـي سلـيمان خو نه يي
 ستا د ستم د انتها به درته څـه وایـمه
 د کوم ظالم مذهب پيرو يي مسلمان خو نه يي
 ما به بي وخته لېونی کړي په اغزو به گرځم
 غېر به رانه کړي بنکليه باغـه بيايان خو نه يي
 د ژوند وچ ساحل په مخ مې لمدې شـونـډې نه ږدي
 شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خو نه يي
 د نور په غشو مـي له هسک نه په لېـمـو کي ولـي
 نه راځي ستوری د اسمان شوي مهربان خو نه يي
 بنکليه سالار که مې د عشق د منزلونو نه کـړي
 بيا راته وايه چي درواغ وايي کاروان خو نه يي
 پيرمحمدکاروان

غزل

بنار دھونبیارانو دی اوزہ دغرہ سری یمہ
توری زولنی راپسی گرخی لیونی یمہ

ورکی می تسبی دی دزنخیر پہ کری ذکرکرم
زرخلہ شہیدیمہ او زرخلہ ژوندی یمہ

هرہ یوہ مسرہ می بس دتورو وینو لپہ دہ
نہ یمہ شاعر دسرو غاتولو کنڊولی یمہ

مانہ شیشی مہ تاووه زہ خو خہ خراغ نہ یم
نہ مرم پہ طوفان کی عجیبہ اور اورکی یمہ

تاپہ سپینولاسو باندی سین تہ ورگوزارکرمہ
کانی ومہ تور خو اوس لہ شوقہ شین غمی یمہ

خان می پہ مریو کی دتار غوندی پت کری دی
زہ دکومی چتی پرتیرباندی خوندی یمہ

کون کہ وی جرس نو خپل ویدہ کاروان بہ وینس کرمہ
مات بہ شم پہ شرنگ دلیونی دلاس بنگری یمہ

پیرمحمد(کاروان)

غزل

اخ ستا يادونه پي راتول بڼه دي
پرديس حواس مي غزلبول بڼه دي

دغمرنگ په زرخدان مي نظر
ليمه د بنگو په کنډول بڼه دي

ليژ التفات مي سوري زړه ته وکړه
گرانه! پتري په دې کچکول بڼه دي

مړه په بنکليو کي نو څه توپير دی
مړه پريرده يې بنکلي ټول بڼه دي

سترگي، ليمه، وروزي، بانه، خالونه
قاتلان ټول د دې کهول بڼه دي

"ريحانه چاته ور ياديري پوري"
"د چم په دښتو کي غاټول بڼه دي"

خالد(ريحان)

غزل

چي نظر د کبرجنو ورتـــــــه برند شي
ليږ دي پاتې پـــــــه هنداره دغه دند شي

د دې بڼـــــــکلو عجيبه غوندي بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د خوانی له زوره مستي هسې نه چـــــــي
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــد شي

دا پی مخي د پېرېـــــــانو په شان بويه
خدای خبر چې په اسانه مـــــــي په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چې را پک مي د خيالونو کمر بـــــــند شي

ريحان پرېږدئ د څلورو سترگو جنگ ته
فکر نه کړم چې قايل به د اور بـــــــند شي

خالد(ريحان)

غزل

انقلاب وو له هیواده وو وتلي
زنده باد له مرده باده وو وتلي

په ظالیم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مو له فرياده وو وتلي

پوليتي مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
خراغونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانې مې له ياده وو وتلي

ستا د سترگو له پېچلي فلسفې نه
سواده به سواده وو وتلي

دريحان د غزلتوري مسافر و
دخالونو له بلاده وو وتلي
خالد(ريحان)

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
په زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابه روي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تر کوره پوري گل ورپسي

سپينه خولگی دي لکه سوله تر دوزخ له خوا
کابل زرگی مي په سکروټو کړي مزل ورپسي

تا رارواني غبرگي سترگي په نازونو کړلې
ما ارامونه کړل پياده د زړه په تل ورپسي

په هديرو کي دشهيد وطن راو گرځم هـ
دخيال خراغ ورمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظر غله به دي اخبر د زړه په غلاوني سي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپسي

خالد(ريحان)

غزل

د سترگو توره گُذاره نه کيږي
بي له تا گوره گُذاره نه کيږي

غېڙه دي راکړه اوبه رنگه ياره
د عشق له اوره گُذاره نه کيږي

رabanدي مات چي مړوندونه نه کړي
د بنـگړوشوره گُذاره نه کيږي

ما د غربت لـه لاسه پېره کړي
چا وېل بي موره گُذاره نه کيږي

تېرى غاتول يـمه دتېري دشتي
رabanدي اوره گُذاره نه کيږي

مسافري مي زړه اوبه اوبه کړ
ريحانه نوره گُذاره نه کيږي

خالد(ريحان)

غزل

دي کيسه کي نه یمه چي شنه دي او که تور بنگري
بس چي سلامت وي مړوندونه، کوي شور بنگري

مات دي کرل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندي یم درته رابه وړمه نور بنگري

دي کوڅه کي ورو ځه! په زامنو بوره مور اوسي
هسي نه په ليڅوکي دي واخلي گلي اور بنگري

مـا به تري د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنگري

دا څو دي ريحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پښنـبه دي شرنـگومه چي په گور بنگري

خالد(ريحان)

غزل

په هډوګو په څرمنه پسي ګرځم
دلته شوي ده چاودنه پسي ګرځم

د مرګي کچکول مي غاري ته لوېدلی
د بارودو په بسپنه پسي ګرځم

زه پښتون یمه، د ورور په غوښو پايښ
شه په خړپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس په هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيدا کړ
په سکروټو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري ته دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

غزل

زما خو را په زړه دي، ——— اته ياديدې نازکې؟
تودې تودې غـرمـې، هغه سړې سړې مچکې

لومړۍ ځل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومړۍ ځل په جوزا کې ورېدلې دي څپکې

په زړه مي يې ګلابه!! تابه هم ســــــتايـم قربان
غاټول مي تخيل ته دښکلا ايښي تــــــلــــــکې

چي سترگو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شي
د حسن له اسمانه دي رابښکته ملايــــــکې

تخنيرم، په لاسونو مي نکريزي کشيدکــــــرې
ريحانه! له غمبورو مي درتولي کره پيچــــــکې

خالد(ريحان)

غرل

څه وخت ؤ هې موضوع به سندرېزه وه ليلو
چې سوله به د هر کتاب سريزه وه ليلو

پيري د عاشقۍ به دي له ډاگه ډاگه ويستم
دا کوډه دي د سترگو له تعويذه وه ليلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورگډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــييزه وه ليلو

زما نبض دي وکوت د خولگۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څيرنه هر اړخيزه وه لـــــــيلو

بنو وروزو پيچکو دي کړ زړه رانه ولجـه
حمله دي ترتيب کړي ډلييزه وه لـــــــيلو

قربان مي دي کړي زر غزلي ځکه له خبرو
لهجه دي خوندوره سيمييزه وه لـــــــيلو

ريحان دي پوکۍ ورکړ د بارخو شمو ته ورو
ته موسکه وي د شنه خال دي کليـزه وه ليلو

خالد ريحان

غزل

وږمه راوړم، راوړمه وږم، وږمه راوړم سکروتي
دجنگ له لاسه په لېموکي زنگوم سکروتي

تاوده يادونه دي شېبه شېبه پوکۍ ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروتي

چاپه دي ځمکه دبارودو بزغلی کرلی؟
په سويو گوتو باندې لو کوم رېيم سکروتي

دلوغړن دوران کيسې کړي دسپرغۍ په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغږوم سکروتي

کت کت خندا ته مغرور يار غوصه ورگډه کړله
مطلب يې داو وچي په سرو گلو شيندم سکروتي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرگرځوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم سکروتي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطن له اوره پک دی
بنکاريري اوبنکي، خو له سترگو څخوم سکروتي

خالد(ريحان)

خوشی دي واخیستی له خانه سره غم پاتي شو
په هره څوکه د بنو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي گورم گلورین یادونه
د هر ازغي سر مې تیاکو ته اړم پاتي شو

ستا له یادونو سره غلی غلی ټک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لکه لړم پاتي شو

د خواني گل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مې په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنگ حسن غزل دي رانه
خیال مې چاودلی ورپسې لکه غنم پاتي شو

ریحان چي ستا د بیا لیدلو تـمـنا لرله
هغه ارمان یې خاوري خاوري تر قدم پاتي شو

خالد ریحان ارواښاد محیب الله بهرام ته

غزل

يار خُـ که د شونډو د شکرو ماته ست کوي
مال چي ورکوي د خدای په لار کي برکت کوي

کانې ته چي لاس کړم نو دپاسه دا اواز راسي
ځله يې دخدای له ذکره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپاري نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
بنکلي هميشه په امانت کي خیانت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قیامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوني ما—ر ته وګورم
دوی وايي دروېش خو د دوستانو هم نفرت کوي
درويش (دراني)

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر په وینو رنگ سي
بـاـداره دغه جنگ دي د وطن آخري جنگ سي
که زړونـه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاني به لـعلونه سي، او دا بوتی به لونگ سي
تر څو به دوی پـه کلي کلي گرځي دا به وایي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنگ سي
زموږ ځلمي چي جنگ ته هڅوي نـو ورتـه وایي
چي هسي که مو کښېښودي نو توري به مو زنگ سي
که گوري له لستونیه به یې سور خنـجر راووزي
دروېشه! چي روان درسره څوک دلته پر څنگ سي
درویش(دراني)

غزل

له بدو څرنگه لاس واخلي چې ضمير نه لري
شیطان به وتړي په څه باندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندې، بل ته غوړ نه نیسي
زړه د بدن داسې باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومه رڼا باندې وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویر نه لري

زما زړگی به هم تل نه گوري د غشو لاره
او ستا بانه به هم مدام داسې تاثیر نه لري

دا دومره ژر چې ټولوي دروېشه داسې ښکاري
چې له جهانې د تگ نیت د ښار امیر نه لري
درویش(دراني)

غزل

دامنم چي نه خراغ یم ، نه سهـاریم
مگر بیا هم دتیارو دسترگوخـاریم

ما و تا به هم اخر غاره غری سو
دا په دا چي ته بنیینه یی ، زه غـباریم

ستـورو تاسي لاڅه نور انتظار وکړئ
زه دمـځکي د سپـرو خـاورو په کاریم

خوبه ستاده چي په کوم شکل مـي غواړي
زه خو چـاوتـه اغـزی چـاته بهـاریم

زه دروېش بیرته دځـان په طرف باندي
را روان یم خـو تراوسـه لاپه لاریم
درویش(دراني)

غزل

هيڄوڪ نه غواري چي بنگلي پرېشان شي
بس لـه لري ورته وگوري روان شي

دا چي هره ورځ ورکيري دلته زړونه
هسي نه چي ٽول په تا باندې تاوان شي

زړه مي ستا ډېرو بي ورو داسي نري کړي
چي رقيب شري نو هم زما ارمان شي

په وړه خوله چي کـوي لويه خبره
دا ستا غشي ولي لوي تر دي کمان شي

د درويش خاوري وجود به هم سره زر شي
که دي شونډو ته نږدي لکه پېزوان شي
درويش (دراني)

غزل

دویر اووېري زمانه څومره اوړده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـلـا ،داده زړه شوه دلته

هـسـي خوتوره کله وري پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بڼه مړه شوه دلته

هغه وخت لار چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو په فـضا کي به بدله په نغمه شوه دلته

سـتا دراتگ اندازه داسي موږ ته ولگېده
چي لـه گرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـېـره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـوـه دلته
درويش (دراني)

غزل

رونې اوبنكي مي را اوري په لمن كي
وړم به يار لره دا ستوري په لمن كي

مقدره دا دي زړه رابــــــاندي وسو
كه دي نشته خوارۍ نوري په لمن كي

بيا به سر د زورور په وينو رنگ وي
وي به كاني د كمزوري په لمن كي

دا احسان دى د سپرلي چي ستا له لوريه
گلان راوري تر موږ پوري په لمن كي

د دروېش هره مصرع دگلو ځانگه
خوشبويۍ يې د هر توري په لمن كي

دروېش درانى

غزل

مجنون غوندي څه خلک، د ليلا غوندي څه خلک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندي څه خلک

له بناره د هيندارو سوداگر باسي پـــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندي څـــــــه خلک

زياتيري ورځ په ورځ دلته د درد غوندي وگـــــــري
پيدا کړي لويه خدايا د دوا غـــــــوندي څه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــاندي نظر زما ده سترگو
همـــــــېش راضي و ماته د ژړا غوندي څه خلک

(ژوندۍ ده په په ژوندون کي يې شک مه لره) درويشه
لا شته په دې تـــــــولنه کي ده سا غوندي څه خلک
درويش (دراني)

غزل

چی دښمني یې ختم و نه گڼي بیا به راځـــــــــــــــــــــــــي
د غریبانو ډیوی پام کوه هـــــــــــــــــــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونډی په ډله راغلل
زما جانان خوی د سپوږمۍ لري تنها بـــــــــــــــــه راځي

د لمر و جنگ ته به ملگري ما یواځي لـــــــــــــــــــــــــي ږي
بل که راځي نو هم سایي غونډي تر شـــــــــــــــــا به راځي

لینده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــــــــــو هدف یې زه یم
غشي که هر طرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خوا خورو کی به یو راځي ضرور درویشه
که جانان رانـــــــــغي و مـــــــــــــــــاته نو ژړا به راځي

درویش (دراني)

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چي وشي
کېدای نه شي مگر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هم را واوري
په دې اړه څه نا څه غواړم چي وشي

دا چي نه غواړم راتگ ستا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نه غواړم چي وشي

په لېږمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــنا وايي يو باران د تېرو غشو
اي دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي
درويش (دراني)

غزل

موسم بدل دی بنایي تللي مرغان بېرته راسي
وخپل وطن ته دکېوالو کاروان بېرته راسي

ستا لونه ولونه زلفي وباسم له خپله خیاله
یوساعت پس که گورم دغه ماران بېرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نو عمر دومره لنډسه چي زه
په لمن اوبنکي وچوم اوجانان بېرته راسي

چرته که کانی او تــــــندی بیاسره وجنگېدل
منځ ته به زخم دگواښ کړوني په شان بېرته راسي

دروېشـــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هدیرې
سپین ږیري وگرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
درویش (دراني)

غزل

حَي پَه بدو کي تر پايـــــــــه ، نه وږيري
دا اُمت هم اوس له خـــــــــدايه نه وږيري

چي وي پروت پر خزان هـــــــــغه خو مار وي
دُوی به ولي له بډايـــــــــه نه وږيري

ادا وطن داسي وطن نه دی اشـــــــــنايه
چي اشناى به له اشـــــــــنايه نه وږيري

زه وږيرمـــــــــه که نـــــــــه، ته ښه خبر يي
خودښمن وته مې وايـــــــــه، نه وږيري

دروېش اوس هم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چي ترې له ورايـــــــــه نه وږيري
دروېش دُرانی

غزل

زما د اوبنکو خاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او باران دی، نور څه نه شته

کوو یــــی، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
توان دی او توان دی او توان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نور څه نه شته

دروېشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نه شته
درویش (دراني)

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يم
ما پورې مه كينه زما به شي زه داسې يم

مه غـنـمـرنگه! داسې ړنگه غاړه مه راکوه
زما د هر ماښام سودا به شي، زه داسې يم

د ليونتوب پيښې مـي مه كوه، خبره واوړه
دا ټوكي نه دي په رښتيا به شي، زه داسې يم

سترگو كې دشت، لهجه كې تنده په نظر كې لتون
راځه قربان، خو وارخطا به شي زه داسې يم

ته به وي ځنگه، چې ممتاز درگورم ځنگه به شي
خو چې ما گوري په ژړا به شي، زه داسې يم

ممتاز اوركزی

غزل

باوري اوسه خپل گمان سره خبرې کوه
له خانه هه، بيا رايه، خان سره خبرې کوه

که شوي تنها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مسخ مسکا سته گلدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښينه، دې البم ته غوږ شه
دا سستا جهان وو، دې جهان سره خبرې کوه

هه، لکه خوب په خان راخور شه، لکه خوب وینه خان
بل شه، فانوس شه، شبستان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو خلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سکه کڼې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتاز ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده، د ستورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز (اورکزی)

غزل

رحيمه!! نه کوم له ډاره خوارې خوارې سجدې
ترتا دې اورسي زما مستې خمارې سجدې

دلته يو کس دی ځان ته وايي د جنت ټيکه دار
يو زير ايمان دی ورسره او څو بيمارې سجدې

اي! ته هغه يې چي سينگار دې پرستش کړی دی
اي! ته هغه يې چي کوي درته هيندارې سجدې

ستا ساده توب خو ته بي حده مزيدار کړې کنه
دې عاجزۍ خو کړې بي حده مزېدارې سجدې

نه مۍ څه کار تا سره شته، نه مامله تا سره
پرې مې ږده وا سړيه څه راپسې شمارې سجدې

اوس ما ته څه پته ده؟ څنگه به وي حال د زړونو
خو تندي ټول تيار دي ټولي دي تيارې سجدې

ممتاز هغه نڅاگره مونځ گزاره هم ده
څه بخت لري د دې ظالمي گناهگارې سجدې

(ممتاز اورکزی)

غزل

لا تنهائي احساسوم لا تنها چرته یمه؟

زه یو ویشلے وجود، زه لا زما چرته یمه؟

لمحه لمحہ تیکه تیکه خورمه خپل خان لگیا یم

بلا ته چرته ئې؟ راکه زه به بیا چرته یمه؟

نن سبا ته چرته ئې یاره؟ څه درک څه پته؟

او هو! رایاد شوو یاره زه نن سبا چرته یمه؟

د خان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست یم

خدایه د نور صبر، د نوري چپتیا چرته یمه؟

ممتاز ه ټوله دنیا ده زما ځه وي به چې وي

خو که ریښتیا وایم د ټولي دنیا چرته یمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم
زه ————— ه نورو نه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر ————— ې زړه کیري چې پینځه واړه آذانه دروړم
دا س ————— پینې شمعي د یو پاک آهنگ جامو کښې دروړم

د روح راح ————— ل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره
د م ————— ینې ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د ل ————— یو نې زړه د دعا شال به درولیرمه
او باق ————— ی ځان به د گلونو په وړمو کښې دروړم

د م ————— متاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غ ————— وایم دوه اوښکي د موسم په رنگینو کښې دروړم

ممتاز (اورکزی)

غزل

نه ٻنڌه خبر نه ٻڌه خبره له وطنه راغله
زخمي زخمي هره ڪوتره له وطنه راغله

ما په گنڊلو شونڊو سخته زمزمه ڪره ڪنه
سانڊو ڪښي نغښتي وه سندرہ له وطنه راغله

يو د عربو د صحرا شگو ږوند ڪړي ومه
بل مټي پاگل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما يوې هيلي پسي خپل وطن نه کوچ ڪړي وو
هغه په ما پسي اوتره له وطنه راغله

لکه کاغذ د چا په نوم ليکلي والوتمه
يوه سيلي وه زوره وره له وطنه راغله

ما مسافر چي سترگي پٽي ڪري بيا اوشو ڪرم
ڇوڪ نظاره شوه، تر نظره له وطنه راغله

باچا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتا سره د تور خادره له وطنه راغله

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه تور خُـادر یم احتجاج یم بده ولي مني؟

زه تـبـاهـهـاـهـهـa

ياره ! مفتـيـi

ياره ! منـصـورـيـمـهـهـهـهـهـهـهـهـهـهـهـهـهـهـهـh

باداره ! تا وييل خراج راوړه ، ما خـانـ راوړـهـ

باداره ! وا مي خـلـهـ خـراج یم بده ولي مني؟

حكيم جي ! ما هـغـهـ نـخـا کـنـيـيـيـيـيـi

مـدـاحـ د بـرجـو مـهـارـاج یم بده ولي مني؟

منم د رنـخ غونـدـي خـپـل خـان ته لـگـيـدـلـهـ يـمـهـ

خو د خـپـل رنـخ خـپـلـه عـلـاج یم بده ولي مني؟

ته بـلـاول يـيـيـيـيـيـيـi

چـي سـتـا تـر خـنـگ لـکـه کـماـج یم بده ولي مني؟

مـمـتـازـه!! ما ورتـه ويـيل چـي ته بي شـک رباب يـيـ

اوس د رب کړه دي زه دې باج یم ، بده ولي مني؟؟

ممتاز (اورکزی)

غزل

چـــــــغِي په لالي پسي خوبونو کښي وهم

دا شــــپيلۍ بايد چي جگو غرونو کښي وهم

ته خو څه سيگرت او روپۍ نه يي له ما ورکه

تا پــــسي هم گوټي په جيبونو کښي وهم

جاړ دي له نامي شمه حسين پکښي راځي

خــــان درپسي ټولو ماتمونو کښي وهم

خدا ښه زما گمان کښي په پوره معنا موجود دے

زه بــــنده لامبو په سرابونو کښي وهم

هــــو! پورته کوم گڼو غرونو کښي خپل غږ

هــــو! خپل مخ په دي گڼو مخونو کښي وهم

تا پــــسي په ښپو نه ځم څپلي نه غواړي ميخ

خــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښي وهم

اے علامه! وه علامه! زه يم ستا په شان

نوم مــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښي وهم

ممتاز (اورکزی)

غزل

يو نــــــيم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدايه
نه يــــــي ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدايه

مونږ معاف کوه . مونږ ساده گان يو ، بندگان هم يو
دا يو نيم کس په مونږه هسي نولجلال وي خدايه

زه بــــــه تر څو پوري د تندي انتها شرموم ؟
تر کــــــومه پوري به زما دغسي حال وي خدايه؟

زرگر دې ټول عمر زرگر وي شکايت نه کوم
خو دا کــــــلال به تماي عمر کلال وي خدايه؟

ته قیــــــامت راوله بي شکه زه خواب نه لرم
خو که بنده دې يم نو زما په خوله به سوال وي خدايه

کاش هــــــغه څوک راشي او يا تر هغه چا ورشمه
چــــــي هو بهو زما په شاني په جنجال وي خدايه

مــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځيني
چــــــي په بي رحمه اذيت کښي خو مي سيال وي خدايه

ممتاز(اورکزی)

غزل

ډير په ځان ظالم وم. په ځان گران ومه چې وم
زه هريو کردار د خپل داستان ومه چې وم

ما لويديلي قبر کښي دفن کړئ مسلمانو
زه مالک د داسي يو مکان ومه، چې وم

اوس خو خير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښي زه د چا په شان ومه، چې وم

تا چې غمراه راگره ما ته څو کالونه پس
بيا هم درته هغسي جانان ومه، چې وم

تار وم، په رباب، په سريندي که په ستار وم
ما ضررې خورلي په ليزان ومه، چې وم

څو داني لونگ کفن کښي هم راسره کيږدئ
سخت د لونگينو په ارمان ومه، چې وم

ما ته خو ممتاز هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغسي حيران ومه، چې وم

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه اڪثر چا پسي خراب شم بيا اڪثر بنه شم
خو خيال مي نه کيري چي دا حل دومره زر بنه شم

وا مـــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شـي پيريان نه دي چي زه به په منتر بنه شم

چــــي مي د زلفو سره باد کري ليونے شم خدايه
چي مــــي بندي کري په حلقه کبني د نظر بنه شم

کاش مـــــــسـيحا!! زه هم خو وخته ويني ،ويني شمه
کاش مـــــــسـيحا!! بيا يــــکايک لکه پرهر بنه شم

چــــي توبه اوکرم له شرابو نو ميین شم په چا
که دا مي حال وي خداے راستي که تر محشر بنه شم

مه خـــــــه قسم دے د ماښام په شاني تور سوځمه
کبـــــــينه چي لږ لکه نيمگرے مازديگر بنه شم

مـــــــتازه حم عبدالغفور سره تبليغ ته حمه
خو زه داريرم هـــــــسي نه چي سراسر بنه شم

ممتاز (اورکزی)

غزل

چي بيـا لالي پسي خفه شم بيا نشي اوکرمه
کاش ماضي راشي او زه بيا هغه نخري اوکرمه

زه چرت وهم چي ما په خان کومي کاني او نه کړي؟
زه چرت وهم چي اوس په خان کومي کاني اوکرمه؟

زه ————— ږي سندرې پسي دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښي هاهاهه، او سجدي کښي به ټپي اوکرمه

و————ده بي دا ده چي جنت کښي به مزي کومه
خو شرط يي دا ده چي تمام ژوند بي مزي اوکرمه

وطن مي ږنگ ژوند مي تبا، هيلي مي خوري ايري
نوري د خ————د اے د کړنو څومره تماشي اوکرمه؟

يو تبليغي، يو ملا جان، يو هغه مست پير صاحب
اي————انه!! وايه کنه چا سره لانجي اوکرمه؟

م————متازه تور خادر له غاري تاوومه، ځمه
د باچا خان بابا مزار کښي به څو شپي اوکرمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه به اوده شمه خو سترگي به په وره کيردمه
زه بنه پوهيرم چي د څه خانه کښي څه کيردمه

څه عجب مزل راپيښ دے ، په دې نه پوهيرم
زاد سفر کښي مازغه کيردمه که زړه کيردمه

ته د هـوا غوندي راځي او که هوا سره جي
په هر حال زه به يو څراغ په ديواله کيردمه

خو د زړه حال دے ، پيرايه بي شک بدله سهي
په لاس دې خوله کيردم که لاس په خپله خوله کيردمه

زه د شـپي خپله تنده واغوندمه . پريوځم ياره
خو سـتا تصوير سره رڼي يخي اوبه کيردمه

لاليه!! مـا له بناره سر کښي ده سودا راوړي
لاليه! ځنـه مـه يي د ستا په زنگانه کيرمه؟؟

مـمـتـاز ه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چي دښـمن وايي وسله کيرده ، زه يي نه کيردمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

د ار تـــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمي
راځه جمــــعه ده نن جوړه وايو درود صنمي

د دي رتليـــــــو قتيوي گرو ، پروا ولي اوکړو؟
راغــــاري وځه يادوو . رحيم . معبود صنمي

ما ته ليـــــــدلې له نـــــــزدي يې گلا بني جيني
ما نا ديده سترگو ته خار کړو خپل وجود صنمي

ز مونږ پنډوکي کښې لونگو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــغه عاجز لتول پنډو کښې بارود صنمي

ز مـــــــا دا خر څادر . او ستا دا زعفراني لويته
ز مـــــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمي

ما ســـــــتا چشمانو ته بخښلي ، د کجلو لکي
اے!! رابـــــــخښي به اوس د بنگو يو نيم دود صنمي

په حـــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم گوره
مـــــــتاز يم در به کړم رنگونو کښې نمود صنمي

ممتاز (اورکزی)

غزل

بنار ته، بازار ته ، خريدار ته به دي اوسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دي اوسوي

مينې ته وايه، چي وحشت خو به دي جرم بولي
دعا ته وايه چي آزار ته به دي اوسوي

خياله! لفظونه که گونگي دي خو کمال هم لري
ته باوري اوسه اظـهار ته به دي اوسوي

گمان حيران پريښوم،دشک په څلور لارې کښي زه
يقينـــــــــه تا وييل انکار ته به دي اوسوي

ممتاز ه نور له ســنگ پرستو بغاوت په کار دے
گني د غرو به دي کـړي غار ته به دي اوسوي

ممتاز(اورکزی)

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژني سرے
د درزېدلي زړه مزه څه وي خو وژني سرے

که د اقرار که د انکار وي خو بس دومره ده چې
د جانان هره فېصله څه وي خو وژني سرے

د چا گېدے گېدے ديدن په سړي سر چورلوي
د چا خالي خالي کوڅه څه وي خو وژني سرے

د يار په زړه په ناخبرۍ کښي عمر نه تېرېږي
د سړي خپله اندازه څه وي خو وژني سرے

زه ورته ياد يم زه تري هير يمـه راځي نه راځي
دا گډه وډه عقیده څه وي خو وژني سرے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښه وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څه وي خو وژني سرے

محمد گل (منصور)

غزل

لمبه مي د لوگي زړگي نه هـله پورته کيږي
پرده چې د رازونو نه مي کـله پورته کيږي

د ميني په ميدان کښي الله دومره بريالي کړم
اوس سر که ښکته وړمه خو په خپله پورته کيږي

چې يوړل تري خزان هغه خوشبو او ښکلا دواړه
په ډېره بي وـسي بوره د گله پورته کيږي

د ميني محبت په باب چې نه پوهيږي بيا نو
دا بعضي بعضي خلک راته ځله پورته کيږي

هغه چې پکښي چا د يو مين ژوند فيصله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـتله پورته کيږي

محمد گل (منصور)

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خیالی کښې اوځي
لکه چي ساه د گناهــنــگار په نرمۍ کښې اوځي

په هــــر واده کښې د ډولونو وهل نه دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــري په ډولۍ کښې اوځي

ستــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

په محبت کښې يو مقام وه چی تنها به خه بڼه وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهایۍ کښې اوځي

هغه که هر څو مرکیده له درده چـــــــوپ پاتي وه
اوس به يي څنگه جنازه په خاموشۍ کښې اوځي

منصــــوره ما ورته وراوکتل زه څه خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد گل (منصور)

غزل

ته چې په کي وي د سپرلو او د اختر کلي و
خومره سپېره شو ، زمونږ خومره بختور کلي و

چا راته وويل چې اوس کلي پېر نه يادوي
ما ويل کلي خو ——— او اشنا! د چا په سر کلي و

نه خو يې زه سینه کي خای کړم ، نه دلبر يې راله
نه ——— ور زما کلي وو نه مې د دلبر کلي و

سورناچيان " لارل چې پټيو کي يو يو تن يې وليد "
هم يې ژړل ويل يې دا خو د اشر کلي و

چې جانان تلو نو چا ستا مينه ور په زړه نه کړله
"منصوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلي و

محمد گل (منصور)

غزل

که په زمکه وي خو ستوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مین شي نو جانان شي

په سپرلي کښې وطن ستا په رنگي ښکاري
په خزان کښې خو بېخي زما په شان شي

دنیا ښکلې دي دنیا یـــي ښائستونه
خو یو ته یې چي سړی درته حیران شي

مرگ یې څه د ارمانونـــو وي خدایه
د چا ټول ژوند چـــي ايله د یو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځي نو داسې لار شي
چي تمام عمر په فـــکر کښي روان شي

زه د خپـــل غمه په دي خاطر ویرېرم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جانان نظر یې هله په نصیب شي
چي د دار په ســـر منصوره اوېزان شي

محمدگل(منصور)

غزل

ارماني کور کي اوســــيڙي ارماني کور ته راځي
خــــيــــنــــي خلک بي ٽپوسه د زرگي کور ته راځي

دروازه يي راته لږ کره ويل يي مور درته غوسه ده
په دي نــــيــــمــــو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وایم که کوه قاف ته چرته لاړي
دا مي واوره درســــره به ښايږي کور ته راځي

خپل بچي به ورته داسي د پردي په شانتي گوري
څوک چي مونږ غوندي ملگرو عارضي کور ته راځي

چي د مينــــي ناکامي يي د خپل کلي نه بهر کړي
هغه خلک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنگه زړه نه به مي وځي هغه پېغله چي ويل يي
زه دي مړه شم که هغه مي په مرگي کور ته راځي

ستا"منصور"کلي کي نشته ستا"منصور"چي چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مخکي پخواني کور ته راځي

محمد گل (منصور)

غزل

دا ستا په دي نړۍ نړۍ خدا که غزل جوړ شي

دا ستا په خيال به څنگه وي په تاکه غزل جوړ شي

ولله چي عقيدي به ورته ټولي په سجدې ده شي

زموڼږه د مينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چي غرونه ورته هم په خوځيدو شي

د دوو مئينو زړونو په درزاکه غزل جوړ شي

د زړه سترگي به اوښکي ورته توي کړي د مينو

زما د محبت په انتها که غزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرگ ته غاړي وځي

منصوره داسي خال کښي په ولله که غزل جوړ شي

محمدگل(منصور)

غزل

ڊڀره موده وشوه ڇي یم ، په داسي کور کي ویده
په خاموشيو کي راويښ شمه ، په شور کي ویده

په خټه وړی یم ، خو سترگي مي مړي دي خدايه!
زما غربت کراري پروت دی ، په تش شکور کي ویده

نه پري باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشتمې صدی خلک دي ، په اور کي ویده

دده په وړاندې په یوه کمره کي څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کي ویده

باقره! بيا مي دی د ذهن په حمـل کي يو خيال
لکه د دوو مياشتو ماشوم ڇي وي په مور کي ویده

باقر

غزل

هېچا ونه ليدې زما د ژوندانه تټاکي

په ډيرو چيغو مې را وختي په خوله تټاکي

د وخت غربت، د ژوند لتون، او انتها د مينې

د چا لاسونه، د چا پښې، او د چا زړه تټاکي

اوس به مې تنده ماته کړي وي پرې تېري يم

د خداي نه خاړ شمه اوس نه کوي اوبه تټاکي

چا ټکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟

سحر وختي مې وليدې، د کور په وره تټاکي

باقره! ما په داسې ښار کې زندگي تيره کړه

چې نه سندرې خلک پيژني، او نه تټاکي

باقر

غزل

چي گرځيدمه ، په خپل سيوري پسي لمر ته راغلم
د يو سړي پسي د کومي دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترگو کي مې خای د محبت ليدلو
چي ترې لويدي و مه ، بيا هغه کمر ته راغلم

بلها موده پس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چي خپل غربت راته رايد شو ، خپل خادر ته راغلم

تناکي پښې پکي وهمه ، او گيلي کومه
زړه مې راتنگ شو ، ناگهانه سمندر ته راغلم

د نامعلوم منزل سفر هم نزاکت نه لري
خدای خبر چرته تلم؟ روان و مه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتلو زیری چي وشوولو په ما باقره!
په اوږو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغلم

باقر

غزل

حبران يم گوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه گوري
خلک د لور سره رپـيـي گوتي، غـنـم نه گوري

د ســـــر د پاسه مي سودا ټولې دنيا ته بنکاري
د ســـــر دننه مي ســـــودا يو بنيادم نه گوري

زهر به پاشي په يـوـه يوه کي صبر وکړه
څوک چې د کور په دېوالونو کي لرم نه گوري

په ســـــياهي لړلي جيب ته مي دوبي خفه دی
خو چې په جيب کي مي ساه ورکړله قلم نه گوري

د خپل منزل په لور روان دی فاصلي طی کوي
باقر د خـــــمکي په سينه باندې قدم نه گوري

باقر

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندگي خرڅوي
زما په خاوره د بل شوي اور لوگي خرڅوي

قسم په خدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځي
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلمانې خرڅوي

د قسمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چې شور نه خوښېده ، هغه بنګري خرڅوي

ستا تصویرونه هم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېوالونو باندې خپله تنهائي خرڅوي

له خوفه پکې ذهنونه ساتي ، معطر ورباندې
باقر لگیا دی ، د لفظونو خوشبوئي خرڅوي

باقر

غزل

ستا د محبت کږې وږې لارې خو گراني دي
اوبنکې مې له سترگو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې گوتې د لاســــــــــــونو اوس حيراني دي

ته راته انکار کوي، او سترگو نه دې اوبنکې ځي
شونډې دې کافرې دي، او سترگې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجيده اوسه
ستا د غبارې نه د پېنــــــــــــتون وينې ارزاني دي

څو ځلې مې وڅــــــــــــېنله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقــــــــــــره! کړې داسې دعاگانې دي ؟

باقر

غزل

خُان پتومــــه، له دنيا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په سترگو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجود، د خاورو په څادر پتوم
په تا کې گرځم صحرأ، له تانه څه پرده ده

ستا د نظر د گړنگونــــو نه لوبډلی يم
زلفي رابنــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

يوه پرده مــــې وه، د کور د دروازي مخې ته
هغه دې هم يوړه هوا، له تانه څه پرده ده

خُان به ضايع کړم ، چې خيال د مزاجونو ساتم
خلك خفه نه شي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالبوت گرځم راگرځم درپسې باقره!
ما سره نشته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

غزل

زما کفن نه يي ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه

زما قاتل ماته له ځان نه فرېسته جوړه کړه

د مقدسي مینې حد دی ، خدای به تا راکوي

ستا د ځادر نه مې لمانځه ته مصله جوړه کړه

هر څه قیمته وو ، خو سر د پښتون پېر ارزان و

ما چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انگری پري تود کړي

هغه ظالم ترینه خبر شوم ، پنجره جوړه کړه

ستا په جائیداد وروڼه ، نښتي د یو بله سره

ستا د امسا نه ستا بچو پلاره لینده جوړه کړه

چې د کوتـــــــه نه بهر وځم ، اجازه ترې اخلم

د تنهائی ســــره مې دا رنگه رشته جوړه کړه

دوه رنگي خلک به اوس ویني پکې خپله څهره باقره!

ما د خپل غزل نه ائینه جوړه کړه

باقر

غزل

په دعاگانو پسي تللی و، ازار يي راوړ
لپي يي اوسوي په لاسونو کي انگار يي راوړ

د چا لپاره يي دسمال په بېوسي جوړوه
چي د ډوډي توکړي يي خرڅي کړي، او تار يي راوړ

بي له دېمنه هم ژوند گران دی، تجربه يي وکړه
يوه سړي د کور دېوال سوري کړ، مار يي راوړ

ما ورته ويل ستاسو په وخت کي شکر امن شته دی
زما وړوکي بچي منډه کړه، اخبار يي راوړ

نه د چا زړه، نه د چا سترگي څوک په بيعه اخلي
باقر خو راغي مگر نرخ د کوم، بازار يي راوړ؟
باقر

غزل

په خپل احساس باندې مې خوري لکه لږم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غم خبرې

په کاغذونو رسمومه درته خپلې شونډې
زما پر خای کوي ، زما د لاس قلم خبرې

پرېږده چې واچوي لاسونه د هوا گريوان ته
د څراغونو په حضور کوه ، تورتم خبرې

د وصال شپه ده ، دې کې درد د هجر مه يادوه
څوک په جنت کې نه کوي د جهنم خبرې

ماته غوږونو کې اخر خاموشۍ خالي وکړې
وشوه مودا چې اورم نه د بنيادم خبرې

زه باشينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خو به کوم د سترگو نم خبرې

باقر

غزل

څوک به راتولي کړي ، د دغه تعبیرونو شیشي

زما په سترگو کې شوي ماتې د خوبونو شیشي

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظونو قدر

په اخبارونو پاکوو د دکانونو شیشي

که په دې ښار کې چا په یو بل اعتماد کولی

ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیشي

آخر دي ولېدل زما د اوازونو کاني

آخر مې ماتي کړې کنه ستا د غوږونو شیشي؟

گردونه هم ترینه ویریري، نه کيني ورباندې

دومره بدرنگي شوي د خلکو د مخونو شیشي

د خپل منزل مخ چرته وگورم هیڅ چل نه راځي

زما نه ورکې دي باقـــــره! د خاپونو شیشي

باقر

غزل

ویریم گني پوه یــــم په هر څه، پروردگار
حالاتو راته لاس ایــــبني په خو له، پروردگار

له مانه یې ته ولــــي پــــت ساتلی یې تراوسه؟
رانیسمه اسمــــان له گریوانه، پروردگار

چــــتری مې په ســــر و نیوه، د مینې انتها وه
یو څــــوک مې په زړه ډیر را ورېده، پروردگار

په دوه اربه خلــــکو کې د سوچ خبره نه ده!
یواځــــي وژل کېږي پــــنــــتانه، پروردگار

منم چې سترگې نه لرم، په سترگو باندې ږوند یم
خو سترگې رــــســــمولی شمه زه، پروردگار

لاسونه ورته لپــــه کړل باقر په دعاگــــانو
جنگ بس کړی چا لیکل په دېواله ، پروردگار

باقــــر

غزل

د ژوند د تېریدو ضرورتونه ، څومره ډېر دي
لاستونه زما دوه دي ، او کارونه څومره ډېر دي

په ډېرو دلیلونو ورکولو ، شومـــــــه ستړی
د خلکو په ذهنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصیرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې بنار کې د زړونو تکلــــیفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســـــــتا یوه نخـــــــبڼه د یو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صــــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکاني ورور یم
په ځان پـــــــسي مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خاموشـــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومره کمې دي ، غوړونه څومـــــــره ډېر دي

باقر

غزل

خلک ورک شوي ، تصوپرونه خلکو ولگول
په رڼا ورځي څراغونه ، خلکو ولگول

په ما او تا به څنگه نه لگي ، فتوي د کفر؟
په فرېښتو هم الزامونه ، خلکو ولگول

د قبلولو نه خبر نه يم ، خو دومره وایم
چې د سجدو په نوم سروڼه ، خلکو ولگول

مرغان خفه دي ، تر ځنگله آبادي رانشي
په هدېرو کي دېوالونه خلکو ولگول

د چا وړومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل سره لاسونه ، خلکو ولگول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمونه ، خلکو ولگول

باقر

غزل

بس دی دنیا می ډېرې وکړې تمـاشې د سترگو
برېښد نظر ته مې ورواغوستې جامې د سترگو

د شوگيـرو وېنه يې خوړي ، خوبه راځي او کنه؟
خلاصـې مې پـريښي ستا لپاره دروازي د سترگو

وره په وړه اووسـې راسـره بيا دې هم نه وينمه
اي د کـتـ سر ته رانه ورکې دي چشـمي د سترگو

د هر سـري په اوږه لاس کيـردم ، چې ته يې جوړې
ژبي مې ولوېده مـنـي په تا پسـې د سترگو

په دې ويـريرم د بنو خـنـگل پرې اور وانـخلي
د اوښـکو تيلو باندي بلـې کړم ډيوې د سترگو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ايښی دی ، چې وچ يې کړمه
صبر مې نه کـږي باقـره تر هغـې د سترگو

باقـر

غزل

غمونه را غلو بیا به خانتَه نوی ویر جوړوم
داسمان ستورو ته لگیايم ســــتا تصویر جوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تــــاكي
زه به خپل ځان دستا په زلفو كي اسیر جوړوم

خوب مي لیدلی په لمن كي ملغري وړمــــه
ځان ته لگیا یمه په خپله يي تعبیر جوړوم

په شنه اسمان كي رانه ستوري راته گونگ پاته دي
ورته خپــــل حال بیانوم ځان مقرر جوړوم

په دې نیمگري دونــــیاگی كي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چــــاته يي پیر جوړوم

دبڼو درگي له رنجو سره بهرام تــــه ورکړه
د زړه په دړه دخوږي ميني تحریر جوړوم

ارواښاد محیب الله بهرام

غزل

اختره چې راځي لاجي لونگ درسره راوړه
د يار غاري ته هار دبنگرو شرنګ درسره راوړه

ډيرلري مسافر يم نه يي وينم نه مي ويني
راځي خو د څلورو سترگو جـنـگ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډيره موده مـخـکـي
هجران درتولوه د وصال بنگ درسره راوړه

داتير غم خوبه هيرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړي مست اهنګ درسره راوړه

بـــــــــــــــــهـــــــــــــــــرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه گرځم
راځه لاس دي په ســـــــــــــــــرونکريزو رنگ درسره راوړه

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

د مینــــــــــــــي په دنیا کې سمندر په پوري لارم
دیدن پسي دي گـرانه سمه او غره پوري لارم

يو سوال مي د جانان د وصال چيري قبول نه شو
د هر زیارت د هر ملنگ تر دره پوري لارم

پښتون چېرته غلام نه شو او نه يې کړه قبوله
له پوري اباسينه تر خـــــــــــــــــيبره پوري لارم

يو شور مي دبنگړيو تــــر غوړشوی دلبلاوو
زیري مازدیگری وو تر گودره پوري لارم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د بنکلي [سروضي] تر هسک قمره پوري لارم
ارواښاد محیب الله (بهرام)

غزل

لکه په گل باندي شبنم په زړه مي ووري—بري
خوره جانانه دا ستا غم په زړه مي ووري—بري

ستا د دروغو په وعدو —مي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ستم په زړه مي ووري—ري

هغه وروستی شپه دي لا اوس هم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل خُم په زړه مي ووري—ري

د يار په چـم کي د خدا شيبه ما ونه لیده
اوبنکي وروړم اوبنکي راوړم په زړه مي ووري—ري

بهرام له خُان سره وړې وړې سلگی وکـرـمه
د اوبنکو کډي بـاروم په زړه مي ووري—ري

اروښاد محيب الله بهرام

غزل

ماپه تاپســي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي کتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلگو ووگرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامه شپه

ستادمړوسترگو تصوير مي پنځولو
چي لگياوم په غزل تمامه شپه

بس زماپه گوتونه راتلې جانانه
نورولاروي مکمل تمامه شپه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولگيادي په اوربل تمامه شپه
ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کله

ستا غمونه پری را اوري کله کله

ورته ناست په انتظار یم ورته گـورم

پاس په بام باندي راگوري کله کله

د ماشوم پشان په نیمو شپو یې شـمارم

ستا غمونه لک ستوري کله کله

زورور وحشیان را درومي دې کوڅو ته

را نه یوسي څو کمزوري کله کله

له ژړا مي زړه را پک شي سوچ مي یوسي

د شهید وطن پـه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دی پـسي گرځم

په کوڅو کي دوري دوري کله کله

بهرام تل په دروازه کـي بدوا وکړي

دلته راشي له کوم لوري کله کله

ارواښاد محیب الله بهرام

غزل

چې ته راشي خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مـي ژاړي
په زرگي دي وويشتم پورته دي نـکرم
اي،بې رحمه ياره لاړې پـسي لاړي
د غم کاني مي په سـر باندي وريري
د زرگي خوني مي ټولي شوې ويجاړي
زه چې مړ شـمه اشنا ياد کي يې سـاته
يم شهيد خون به مي وي د ستا له غاړي
زه دي هـير کرم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کي نغاړي

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چي مي ويل بيا به يي نه وينم ما بيا وليدو
د رقيب غيره كي جانان مي پسه خدا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريبردي بنيراوي کوي
ملنگ مي بيا پوري زيارت كي په بدوا وليدو

کله خدا کله ژړا کله سلگي کومسه
دا چي حالات په دي نيمگري دنيا ما وليدو

د پاكي ميني شهادت دي مبارک وي ورته
منصور مي پاس د دار په تخت كي په خدا وليدو

ما ويل جنت له خدايه غواړي د جانان به سوال و
بهرام مي خوب كي په مکه كي په دوعا وليدو

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

له مودو وروسته مي څوك داسي حافظه كي اوسي
لكه تصوير د جـيب په مـاته آئينه كي اوسي

د پيكه ژوند, په ترڅو شونډو چي كرم ژبه تېره
څوك لكه شات د گل داوښكو په شيره كي اوسي

سترگي په پام رپوه , پام كوه چي مات يي نكړي
د درد تصوير دي لا د اوښكو په بښينه كي اوسي

يوه خور هر سهر خپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مـور توله ورځ په پوري هډېره كي اوسي

هغه د بـنـار د دنگو, دنگو محلونو ياران
اوس د کوچي د زړه په دښته كي خېمه كي اوسي

سپين کوچی

غزل

نيم غمونه دي ستانه شي، زړه مې ښه شي
چې وعده دي را په زړه شي، زړه مې ښه شي

چې دردونه دي، په څړيکو شي، را وينس شم
چې له درده ټول ويده شي، زړه مې ښه شي

په دي هيله هم له ځان سره مټسکي شم
چې حالات به يو څه ښه شي، زړه مې ښه شي

چې هغه وايي چې ځمه، زړه مې پريوځي
چې هغه بيا زړه نا زړه شي، زړه مې ښه شي

چې عادي راته را گوري، زړه مې مات شي
چې کاته دي لږ خواږه شي، زړه مې ښه شي

د چا هجر په زړه دومره يـم خوړلی
چې پردي هم په کاله شي، زړه مې ښه شي

يو کوچي پسې مې زړه ورک وي تر هغې
رانبکاره چې له راغه شي، زړه مې ښه شي

غزل

توليري چي له ځمکې نه کراره بنائيس_____تونه

له کليو نه، له غرونو نه، له بناره بنائيس_____تونه

خواره به ځانگې وانگې شي په ډېرو خزان زړونو

که پاتي شي تر تا پوري بهاره بنائيس_____ستونه

خپل ځس ورته غم دی لکه ستا د گلو ځانگې

په ملا مات دي د غم له درانه باره بنائيس_____ستونه

ساتلي دلته ډېرو له حـالاتو دي حجاب کي

ساتلي دلته ډېرو دي له ډاره بنائيس_____تونه

په مينه تېـرو وي په زړه څريکه، څريکه درد

په زړه کي ساتو ستا په څېر پر هاره بنائيس_____تونه

سېزلي يي نازک مـخـونه تـکـنده غرمو و

سپـړـو گردو وهـلي و غـبارـه بنائيس_____تونه

را پرېـوتل په زړه اړه، اړه اندام، اندام شول

دا ستا قد او قامت په څېر چناره بنائيس_____تونه

هر وختي پسي زړه خورمه، هر وخت پسي ځوريزم

ياديري مي کوچـيـه سـپـينه ياره بنائيس_____تونه

سپين کوچی

غزل

چې خواږه يې را کاته رانه اوس هېر دی
هغه څه نومیده، څه رانه اوس هېر دی

هغه زه چې جل وهلی پسې ورک وم
هغه ژوند لکه اوبه رانه اوس هېر دی
ما ډېره سترته کېښوده ویده شوم
خوب د مور په زنگانه رانه اوس هېر دی
ستا نامه ورباندې لیک ده، دا يې نښه
رانه ورک شو چېرته زړه رانه اوس هېر دی

ستا رمه، رمه يادو سره کوچيه
بنار کې ورک يم، راغه رانه اوس هېر دی
سپين کوچی

غزل

اوس په غمونو او دردونو کې پاڅه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه، بنه دي زړونه

هغسې ناز دي اوس پر مونږه باندې ښکلي نکرې
هغسې اوس د محبت کیسه کې نه دي زړونه

څوک به یې قدر خامخا لکه زرگر پیژني
اوبو راوړي په غمـیو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوي یارانـه، په زړه کې تیـگه ایښي
چې مو زړې یارۍ خوړلي بیلـتانه دي زړونه

کوچۍ چې لاس په سینه ږدي د درد خبرې سره
بیا یې بیل شوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترگو کې اوبنکې راشي
کوچیه پوی شه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه

سپین کوچۍ

غزل

پلونه دي ړنگ شول، اوس يې ځان سره ساتمه خاوري
ستا په نوم گل کرم، ترې لاندې خورومه خاوري

بلا موده کيږي، ستا نوم په گوته ليکمه پري
بلا موده کيږي، بيا بيرته وړانومه خاوري
زه چې د چاله شهادت خبر شم، شکر باسم
زه هغه نه يم، په سر چې بادومه خاوري
ته جوړوه په ارمانونو - مې کوچني قبرونه
لکه ماشوم زه به لمنه کې راوړمه خاوري
بيا به کوچنيان نه شو، چې ته راته کلا جوړوي؟
!زه کاغذي موټر کې، بيا درچلومه خاوري؟
خاوري به گل شي د راتلونکي ژوند مې، ځواني هيلي
!چې د سرک کندو کې ټوله ورځ شيندمه خاوري
ته به ترڅو پورې مزلونه په غبار کې کوي؟
زه به تر څو، ستا له سپين مخ نه، پاکومه خاوري؟

هومره دي مينه د يارانو زړه ته لاري کوي
څومره چې ستا په نوم کوچيه اړومه خاوري!!!

سپين کوچی

غزل

ډنډ؛ سترگو ته مې بيا شوي څنگه ځير بلا دې واخلم
چې گوري پکې بيا د چا تصوير بلا دې واخلم

زما ياران به خامخا لري دا دوه ص_____فته
په سترگو کې خندا، زرگي کې وير بلا دې واخلم

ته وايه کنه سل ځلې چې هيڅ خبره نشته
پر مخ دې شته د غم بلا تاثير بلا دې واخلم

پام ونکړې گي_____له د ستري ژوند له ستري عُمر
اشنا دا فيصلې دي د تقدير بلا دې واخلم

ته مه رپوه صبر شه چې سترگو کې دې لولم
کړې، وړې سري کړنې د شوگير بلا دې واخلم

په ژوند کې و ه_____ماغه دور خوړ د کوچنيوالي
چې ته به شوې پاچا زه دې وزير بلا دې واخلم

شي خوښ به دې کنه، بس يو ساده شان مسلمان دی
کوچنی نه مريدان لري نه پ_____ير بلا دې واخلم

سپين کوچی

غزل

چې شپه به شوه، يواځې به پر لاره چيرته نه تلم
چې ورځ به شوه، د خپل سيوري له پاره چيرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پرهرو څړيکو به وينن کړم
چې ورځ به شوه، د چالا له انتظاره چيرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خورول د زړه زخمونه
د شپې به د رڼو ستورو له شماره چيرته نه تلم
سهار به مې اوړي تر جنازو لاندې کړې شوې
ماښام به د چورلکو له بمباره چيرته نه تلم
نور غلې د نړۍ له شوره لرې چيرته ورک وې
څه وخت و، د مستۍ او شور له ښاره چيرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لکه رنځور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چيرته نه تلم
دمه د خپل قامت سيوري ته سرو غرمو کې نه شوم
يو وخت به دې شين سيوري نه، چيناره چيرته نه تلم

!! خواږه، خواږه همزولي رب راکړي وه، څه وخت و

يواځې به کوچيه سپينه ياره چيرته نه تلم

سپين کوچی

غزل

هر چا، چې به مې سترگو ته کاته په بېلتانه کې
پر ما به يې زړگي سم سوځيده په بېلتانه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خبر يې او که نه يې؟
اخر شو هم، هغه کاني اوبه په بېلتانه کې

ستا بد به مې حساب هم د ژوند ښکلي خاطره کړه
کتار چې به مې مخ ته کړل ستا ښه په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلې را ټک، ټک کړه
يادونه به دې نيمه شپه راتله په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چېرته د غم دومره بار اوچت کړي
باور مې دومره نه و په خپل زړه په بېلتانه کې

پام! مه وچوه سترگې، د خوږ درد پکې يو کيف دی
په اوبښکو لामده ښه ښکاري لېمه په بېلتانه کې

اشنايه! زه د دومره سختو نه يمه چې څومره
کوچيه ځوانيمرگه لکه ته په بېلتانه کې

سپين کوچی

غزل

راته بښاغلي، راته گــران، راته درانه دي ياران
لکه شـکره، لکه شات راته خواږه دي ياران

بښکاره يو بل ته په خــندا ور غاړه ووځي خو نور
لکه زما په څېر غــمونو کې پاڅه دي ياران

زه خو غـربت سره يارۍ باندې منلې وم دوی
چې يارانې ته مې اوس ولې زړه نا زړه دي ياران؟

په خوشالۍ کې يې څوک قدر باندې نه پوهيږي
خو اشنا ومنه چې بده ورځ کې ښه دي ياران

پخپله گرم نه دي، حالاتو دي شيــــــــــندلي سره
مانیــــــــــجن کړي له يو بــــــــــله، بيلتانه دي ياران

څوک چې ضمير لري؛ حالات يې د زړه ويني زبيني
څوک چې احساس لري؛ ټول سر په زنگانه دی ياران

سپينه کوچيه! دا خوشــــــــــته، منځ کې خبرې راځي
سپينه کوچيه! لکه غــــــــــــــــري، د کاله دي ياران

غزل

ستا په خندا کي څو اخستيو تصويرونو پروڼ
بيا ژړولی يم — خدایگو ستا یادونو پروڼ

د مخه بڼې ځای ته دې راشمه، رامنډه کړې ته
راته را غاړه ويس — تې بيا سترو خيالونو پروڼ

ستا انتظار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکی
چا ورته کيښودې نکريزي په لاسونو پروڼ

څنگه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
ستا د تنکيو ځوانيمرگو ارمانونو پروڼ

بيا بدرگه نه کړمه چا تر نيمې لارې پورې
شومه را ستون پر ځنگېدلو قدمونو پروڼ

نه مې ته څنگ کي وې او نه راسره سيوری و خپل
وځوړم، وځوړم يواځې ماښامونو پروڼ

چا زمزمه کړل، زه يې هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه ستا د غم او درد؛ شعرونو پروڼ

غزل

ســــتا غم سره، پوره لا نه دی، کال د یارانې
ویلی چاته نه شم، خکه حال د یارانې

زه دومره د خپل درد کیسه، له چا پټه ساتم چې
زه نه وچوم سترگې، په دستمال د یارانې

په تامې پیــــرزو نه شي، خپل قاتل سره یاري
الله خو دې زر راولــــه ، زوال د یارانې

چې بڼه پیر چا وژلي یو، هغوی بڼه لمانځل کیري
هم دلته، او هم هلته، په مډال د یارانې

مور پریرده چې له گل، گل پر هرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړاندې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شي که نه یارانو، فکر ته مو پام دی؟!
ای! خومــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچیه خوانیــــمرگه! کله ورک شي، پسې ورک
بلا مــــوده دې نه راځي، احوال د یارانې

سپین کوچی

غزل

د مرگ او ژوند تر مینځه وه را گېره هغه ورځ
آخ شکر چې په خیر سره شوه تېره هغه ورځ

د مرگ له سرو منگولو یې خلاص کړی و گریوان
ایه وخته! ستا به یاده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مې ستا د یاد سلام واخیستو ځکه
د غم لښکر مې زړه نه و چا پېره هغه ورځ

آخ! کله به مې راشي په مالت هغه شېبې
چې زړه کې د چانه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلستیا د خوړو هم عجیبه کیف وي
خوړلي چې روژه وي چا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکې ستا او د یارانو ار مانونه
کوچیه! یادوي چې هر وخت دېره هغه ورځ

سپین کوچی

غزل

له ځان سره به کړې، د گوتو شمار لکه یو څوک
وهي به دې یو ورځ، د چا ازار لکه یو څوک

د ژوند په بنایو ستو-نو او رنگونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تـور شي، کرار لکه یو څوک

یو څوک راته مـسکـی شي، پـنـه نیولی شي او راکړي
پرمخ مې د پـسـتـي خپـرې وار، لکه یو څوک

ملگرو! افرین شـه،- چې لا نه لیونی کړي !!
په زړه وړي د بلا غـمـونو بار، لکه یو څوک

ترڅنګ، که دې تـیـر یـر یـې سلامه، پام یې نه وي
کوچۍ دی، د ژوند ستونزو کې ایسار، لکه یو څوک

سپین کوچۍ

غزل

دا د کومې گناه تور په مسلمان دی؟
چې وحشت اخیستی زور په مسلمان دی

بیا یې چېرته د ژوند بار په سر اخیستی؟
چې تنگ شوی کلی، کور په مسلمان دی
د نړۍ زړه یې په وینو — نه یخیري
دا د چا د وینو پور په مسلمان دی؟
د وحشت د نوي باب خونړی راج بیا
له برما پس د ایغور په مسلمان دی
په خپل ځان یې هم څوک نه پریردي ژړا ته
له هر خوا چغې او شور په مسلمان دی
خامخ ا یې د درد څړیکي زړه ته رسي
درېدلۍ چې کوم ورور په مسلمان دی
هغه شان بیا پورته نه شو له مودو نه
د خپل بخت ځلی نسکور په مسلمان دی

که غریب دی، که خفه دی، که ټوک، ټوک خو
د کوچي زرگی ټکور په مسلمان دی

سپین کوچی

غزل

چېرته لري تللی یې ، موده وشوه چې نه راځي
زه درپسې درشـمه که نه ، ووايه ته راځي

ستا خو په سینه کې کانی زړه و، چېرته لار وې چې
بېرته اوبنـکې سترگې او په زړه اوبه، اوبه راځي
څنگه د چا یاده ، خیر خو دی، وخت دې بدل نه دی؟
مخکې به ماښام راتللي ، اوس په لمر خاته راځي
ولي زړه مینه راسـره هغسـې نه پـالي؟
ولي مې اوس خیال ته د چا خیاله زړه نا زړه راځي
بیا به مې په هیلو را پرېوتې دېوالونه وي
!بیا به مې د زړه دکنډر ، وران کلي ته څه راځي؟
وه زما د شعر بـنـا پېری دا دې ونه ویل!
ته له کوم مالت، له کوم تیر، له کوم کاله راځي؟؟؟
خومره مې چې ته له پامه غورځوي او بد دې شم
هومره مې بس ته مغرور اشنا له پامه بڼه راځي

شین له خندا سپین کوچیه لار شي، خو ماښام بېرته
بیا ځـولی، ځـولی ستړی، ستومانه له راغه راځي
سپین کوچی

غزل

روژې غونډې په خــــوور مخ کې تاثیر لري جانان
شعور لــــري، احساس لري، ضمير لري جانان
دا خاندي چې، دا وخت ته خپل ځان کم نه را ولي
کنه والله چې زړه کــــي بلا وير لري جانا
په ځسن کې پاچا دی، خو ځان ټيټ بولي تــــر ټولو
خويونو کــــي دا يو خوی د فقير لري جانان
قسمت مــــي له ازل نه ويښي شپې راته راوري
سوغات چې راته سترگو کــــي شوگير لري جان
سپوږمۍ سره خپل راز د ويښو شپو ساتي خو بيا هم
د لــــر په څېر له ستورو بيل مسير لري جانان
په شونډو يې خــــوره ، وره مُسکا سپينه کوچيه
خو سترگو کــــي د زړه د درد، تــــصوير لري جانان
سپين کوچی

غزل

دلته اوس نه ودريري، چا سره په لاره خـلک
دلته ويريري اوس د خپـل سيوري له پاره خلک

د چا نادودو ته، تر څو به دا دليل، تراشو چـي
خير دی ناپويه دي، او پوی به شي کراره خـلک ؟

دلته غـونډارو بانـدي سيوری د ژونديو ولي
خو بيا ويريري د قبرونو لـه ازاره خلک

دلته د ورځي، لکه شـپه، خلک خوبونه کوي
او د شپي وينس، لکه د ورځـي، تر سهاره خلک

دلته بـه خپل، ځوانـيمرگي ارمان ته، خپله ژاري
دلته کيسه کي د چا نه دي، سپينه يـاره خلک

سپين کوچی

خوک یی چي دسمال له کلي وباسي

خان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خلک دي دا مال له کلي وباسي

ای غربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـري له خپل دره

ما دي کليوال له کـلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په ما واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وباسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

غزل

محبت ته مــــي اشنا له وسه کيڙي
غاړه راکړه که دې تــــا له وسه کيڙي

د مرغانو د ستايلو وسي نــــه يم
خو نيولو ته مي بيا له وسه کيڙي

چي ټکر خوري د پښتون له تندي سره
دغه څه رنگ د دنيا له وسه کيڙي

په غربت کي چي پيزوان غواړي د زرو
راته ووايه زما له وسه کيڙي

ته چي هر ځای يی خوښي دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيڙي

چي دستا غوندي کور پريږي مسافر شي
اي! [ضيواله] دا د چــــا له وسه کيڙي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

ستا خپگان او نوی کال درپسي مرمه
ته مي وگوره لږ حال درپسي مرمه

ياره نه کيږي بي تا زندگي نه شي
ياره داسي مي ده خيال درپسي مرمه

زه غيرت يمه نيولی زنگ چي نه وام
ته هم نه کوي مسکال درپسي مرمه

يا به مږ يمه د ستاسو په درشل کي
يا به يم په هسپتال درپسي مرمه

زما مږی به بيا دروري سرحوضي ته
بيا مي وکړه استقبال درپسي مرمه

کليوال دي چي زما په نامه بولي
ټول خبر دي چي ضيوال درپسي مرمه

ثنا ضيوال، دمام 2017/3/21

زه به نه يم خو شـعـرونه به مې لولې
دا لـيـكـلې ديوانونه به مې لولې

زما يارانو به غمجن داستان پرې گل وي
د خړ قبر بېراغونه بـه مې لولې

که دې پېر شومه نو بيا به هم شکې يې
درته جوړ ټول تعويذ ونه به مې لولې

ما به تاته وي ليکلـي په کاغذ کې
په زرهاؤ ارمانونه به مـې لولې

ستا بنو به پرې ليکلی ضيوال جان وي
د سيني پـه سر داغونه به مې لولې

(ضيوال)

دمام 2016/3/23

په کلونو غاړه ږدم مسافري ته
اوبنکي مه تويوه ځم مسافري ته

له جنته په خوبني څوک ځي دوزخ ته؟
غريبي ده کور پرېږدم مسافري ته

جمع کړي مي په کور کي نه راتللي
ډنډې ډنډې اوبنکي وړم مسافري ته

سم قيامت و آه صحنې په ما جانانه
زه چې کله درنه تلم مسافري ته

ستا يادونه دي او سخته بي خوبني ده
گرانه کله به شم تم مسافري ته

د ضيوال له زړه نه يو الله خبر وي
اي ملگرو چې راحم مسافري ته

دمام 2016/5/22

کجل په سترگو پوړي گنډ په سينه
بيا مې چې گراني کړي درلنډ په سينه

خدايه ته پخ کړي د جنگونو تـُـبري
چې بيا پښتون نه کړي برغونډ په سينه

ستا د سيني د باغ ميوه نه خورمه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په سينه

له پکتیکا به دې جانانـــــــــــــــــه بيايم
سيل به کاوو د مـــــــــــــــــلاگنډ په سينه

د ضيوال دې سپيره عادت ته گورئ
هر څه ترې پاتې وي' وي رنډ په سينه

دمام 2016/6/20

غزل

نه کړي پرې اثار دا دي قلم غزل
يار ته به لیکم د زړه په دم غزل

ای شاعره یاره یو خو ووايه
گوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

ياد دي زما زړه په خپگان وایوي
ياد دي په ما وليکي ډیر سم غزل

ما ساده د یار لیدو ته ورولیئ
نغدي رانه واخلي چي راحم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کړي
گر مه یې پخپله بولي گرم غزل

پاتي رانه کلی وطن کور کړلو
حکه ضیوال لیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

غزل

تاته انتـ ظار به يمه ټول عمر

ياره په دي لار به يمه ټول عمر

خدايه که گنھا وي د جانـان مينه

خدايه گنھگار به يمه ټول عمر

بنکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه

ستاسو طلبگار به يـمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـنا

تاته په چغار به يمه ټول عمر

ستا د محبت په مدرسه کي جـان

بوخت په استغفار به يمه ټول عمر

تا لـه ما ضيواله سترگي واړوي

دربدر او خوار به يمه ټول عمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــوه زر اوبه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديگر اوبه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځيـــــــبڼي
وي تر روح افزا هم خوندوري د گودر اوبه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړگـــــــي اوبه دماغ اوبه ځيگر اوبه

ما به په فيسبوک کي ستا تصوير کاتو خو نه به و
خلکو به غوښتلي لـــــــه نلکيو په سفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کـــــــي په بر گودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله له خادر اوبه

پاکستان پښتو

2018

غزل

ماته دې لاس راځې او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چــــیرته یې لږ راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کې یم، د ږو تماشي ته ولاړ
سترگي مې نشته او له مانه ده هینداره ورکه

ما پسي لاس نه وو او خلکو رانه غوښتي گوتي
ما پسي لاس نه وو او ته هم وی چیناره ورکه

یقین ته وکړه! ما یې نښي وي، پوره کال ساتلي
یقین دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسي لاړ شي او ماښام شي بیا یواځې راشي
ارمانه! څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصیر(آرمان)

غزل

استا له فکر څخه هېر یم، عزرائيله

!زه له خپله سره تېر یم، عزرائيله

په تا دومره باور نه لرم چې راشي

!د ورک شوي روح په څېر یم، عزرائيله

په ژوندي تصوير مې سمې کاني وکړه

!له تش ځان نه را چارېږ یم، عزرائيله

!په يو داسې ځای کې اوسمه چې اففف

!په هر لوري تېر او بېر یم، عزرائيله

زهر پاشو ته يې زهر دي ساتلي

د ارمان! نیمګړی شپږ یم عزرائيله

نصير(آرمان)

غزل

خُآن په خُآن و هم ولي؟

خلك قتلوم ولي؟

اي! تصويره دا څنگه

ژبه درته خورم ولي؟

زړه! په بلا واويښتي

داسي دي زيبينم ولي؟

واي، ژړا عادت مي شوه

سترگي خوروم ولي؟

زه دي ښه شيندلي وم

تا راتولوم ولي؟

هیلو ته مي اور ورکړ

يو (ارمان) ساتم ولي؟

نصير(ارمان)

غزل

مرگه بی مودی در غاری و حُمه
راشه که راخی در غاری و حُمه

خیل قسمت ته خنگه سزا ورکړمه؟
دی می اندیشنی در غاری و حُمه

ستا وعدې په نن سبا کی تیرې شوي
بڼه شو بی وعدې در غاری و حُمه

بیا می له تصویر نه سترگی ولویدی
مړ شومه خوږې در غاری و حُمه

ای! ارمانه! ته چې په دې لاره تلې
ما به تل لیدې در غاری و حُمه

نصیر ارمان

غزل

ز مـوړ نارې له سمي غره وځي
ر شوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کافر حسن کافره مسکا
د مینې زور مې له پرهره وځي

په رڼه ورځ باندې ماښام راشي
چې مسافر د کور له وره وځي

ستا د دیوال سیوري ته سیخ درشمه
د بل چا کور مې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بیا جوړ کړه غزل
کنه! نو تـــــــوري له هنره وځي

په روح مې لاس کیږده او دا ووايه
چې زما ساه د چا نه بره وځي؟

په دې دوه مخې ملگرتیا اړمانه
د چا له خولي څنگه خبره وځي؟

نصير (آرمان)

غزل

يوازي ناست يمه کوټه ده او شرنگا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنگا د وره ده

يو څه له ځانه او يو څه له مړې دنيا نه ډار دې
ځان سره ايښي مې باجه ده او شرنگا د وره ده

د ونو باد ده شن شنی ده او شپيلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شرنگا د وره ده

ځان مې خوړيرې زه له خپله درده نه يم خبر
د دروازی مې اندېشنه ده او شرنگا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنگ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بيا څوک ميلمنه ده؟ او شرنگا د وره ده

نصير (ارمان)

غزل

تل ناکام ژوندون کومه په دې ښار کې

توپک ځان سره ساتمه په دې ښار کې

زندگي راته د مرگ دعوت راواستاو

ځکه پټ پټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـړي کـومـه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کې

نصیر(ارمان)

تا پسي تڙي شم او تا پسي اوبه شيندمه

دنيا دي ږنگه شي دنيا پسي اوبه شيندمه

د محبت په سترگو بيا هوا کړي خوري خوري

محبت خوږ دي په هوا پسي اوبه شيندمه

له هغه کوره د يتيم بچي زگيروي راووزي

حکه کوڅه کي نن هر چا پسي اوبه شيندمه

هجران يې بڼه وو اوس وصال ته به ملا تړمه

تعبير د خوب وو چي لايلا پسي اوبه شيندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمانه! ځان ته هيڅ نه وايي

په ملا اور بل وي ملا پسي اوبه شيندمه

نصير(ارمان)

غزل

زما د سترگو دا رڼا دې مانه څوک نه اخلي

ماته دې مرگ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تېرې تا په لپو کې اوبه راکوۍ

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نه اخلي

ژوند نا کرار دی نصیحت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څوک نه اخلي

زه دې ژریرمه خو ستا خوشحالي زیاته شه ده

زه دې ژریرم ستا خندا دې مانه څوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تباکي بیا وچاودي

ارمانه! خلک د دنیا دې مانه څوک نه اخلي

نصیر(ارمان)

غزل

په ځان مين يــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کي چيغه کړم له ډاره په ما څه شوي دي؟

سودايي شوی يم په خپل گريوان مي کړنښې باسم
ورته معلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويل ته چيرته يې
زړه مې ټالې خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټيکړی واچاوو چيغه دي په زوره وکړه
شه څه مطلب دي وو له ځاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخت به ورته وايي بيا دهـيڅ نه ژاړي
څه ته را درومي تر مزاره په تا څه شوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

دانتظار شیبی به ما نور خوروي لکه ته
مابه نور خان ته گرځوي او مابه خوري لکه ته

!!په بازارونو تر هماغه ځای راغلی یمه
چی څوک به داسي انځورونه خرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هر سړی څوک رسموي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي گزران دي کوي
شه کاروبار ده دشیپي ستوري شماروي لکه ته
نوروزخان(ذکي)

خه خبر ده! اوازونه راپسي دي.
دچا چيغي دي اهوڼه راپسي دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلی ده
له شا تور تور نقابونه راپسي دي

د بدرنگي زمانې له هره کونجه
د اورونو خنځيرونه راپسي دي

زما کارونه دي اوستا هغه هنر ده
دا له شا چې کاروانونه راپسي دي

د ادکې موري چيغي را رسيره
د وحشيانو کتارونه راپسي دي

وا! ذکي لکه بي څوکه څوک ولاړ ده
غريب نيولی دی غبرونه راپسي دي
نوروز خان (ذکي)

د چا زما د چا په وینو سره لاسونه
داسی حالاتو راته ایشي دي به خوله لاسونه
د اسلامیت او افغانیت نه، بغاوت ده کنه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت يې داسي خور ده ژوند ته تمنا نه کوي
هر چا نیولي دي په خپله مقبره لاسونه

د پښتني پیغلې په دي بیوسي وژړیــــدم
اه!! رسم کړي وو د کور په دروازه لاسونه

د جنگ اورجنه لمن ټوله کړی او سوال مو واخلي
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ ورباندي هم مه کوه
دي سمندر کي يې مینځل په وینو سره لاسونه

نوروزخان(ذکي)

غزل

تا لېدلی دې وړې د ژړیدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بڼو درد

حافظې نه مې وتلې خو شعرونه
خدای دې نه وینې په چا د اولادو درد

مور که درد لرو ایښه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلــو ددغو آښو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژوند کې
قیامت دې په والله د بېلیدو درد

اوښکې مه پټو پوهیږم چې خپه یې
راته ښکاري دې نازکي په لیمو درد

اوس له اوښکو او غمو سره عادت یم
خــان ته اخلمه اتله په پیسو درد

نصیراتل

غزل

په رسم شوي انځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهائي ته څومره زور په تنهائي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځي اوس زه ميسرانه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستي په خبره رو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندگي ورکوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوسي
زه يو پردې ته د خپل کور زمواري ورکوم

اتله غواړم يې له خدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله سړه نو سمدستي ورکوم

نصير اتل

غزل

آلوتلي اروا راغله دوباره د خُـان سايي ته
چي خهره د تللي کس مي مخامخ شوله خهري ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لــــهزه ده
خپل معصوم نظر مي تت شو په کتو د دروازي ته

انتظار نه ستا ديداد نه او بل زور د تنهــــايي نه
اخيري سلگي مي راوري دغه خُاي د مخه بنسې ته

چي دې وخت و نه را تللي نه دې غوښتم آي مغروري
اوس نو ژاړه بڼه په چيغو زما پاتي نښانــــي ته

نن مي وکتل باران ته خو وعدي مي دې په زړه شوي
وخ مارغان مي کرل د ننه بيا اتله پنــــجري ته

نصير اتل

غزل

بي ساه وجود نه مي مزه واخېسته
هېر شوي کس زما نامه واخېسته

ما ويل ستا ياد رانه خپه لار نه شي
په بېوسي کي مي ډېوه واخېسته

د تنهائي نه به پري ځان ساتمه
په خاموشي مي آيښه واخېسته

د زندگي په انتها کي يمه
تانه چي لږ مي فاصله واخېسته

اتله څومره به مي ودردوي
د بيا راتلو مي تري وعده واخېسته

نصير اتل

غزل

بيا به دي حُان نه هم گيلي راځي، خو زه به نه يم
اوبنكي په مخ به دي دوه درې راځي، خو زه به نه يم

د بيلتا نه لــــه درده ما چري خندا ونه كړه
ژونده په تا كي به مـزي راځي، خو زه به نه يم

ستا په شتوالي كي داستا نه شوم خو وروسته به آي
ستا په شان ډېرې قواري راځي، خو زه به نه يم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خپل حُان نه كوي
د هو خُواب چي د هغي راځي، خو زه به نه يم

اتله شپه به وي ډېوه به وي باران به هم وي
ژوند كي به دغسي صحنې راځي، خو زه به نه يم

نصير اتل

غزل

يخه يخني ستا دتودي غيري ارمان راسره
تنهايي ونه شوه روان مي کړو خپل خان راسره

د نفرت حد دي په والله چې زه به څه ووايم
دوه درې قدمه په لار نه ځي مسلمان راسره

وايه نو څنگه به خوشحال په زندگۍ کې يم
چې وي دژوند هره لېزه کې هر شي وران راسره

په زړه مي لاس ونيسم بڼه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راسره

يه د ډاکټري ياده څومره زورور يي په خدای
زه چې ژريرمه ژړا کوي اسمان راسره

نصير اتل

غزل

داچي ستا ياد گرځوم له ډيره وخته
زه يو غر په اوږو وړم له ډيره وخته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کي ماتوم له ډيره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاري ورتنه کوم له ډيره وخته

اخير هم مي دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چي غلي ژرېدم له ډيره وخته

آييني سره اتله گرځېدمه
تنهائي نه پتېدم له ډيره وخته

نصير اتل

غزل

د تنهائي احساس مې خوري لکه لږم لگيادي
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لگيادي

د ژوندانه تمثیل نور نه شم کواي نه يې کوم
لابه تر څو وایم چې وخت راسره سم لگيادي

د زندگۍ په اميدونو مې اوښتي خاوري
له بلي خوا مې بربادۍ کې داستا غم لگيادي

خدايه ج داستا د بندگۍ د غافلۍ له وجهي
ديو آدم په بندگۍ کې بل آدم لگيادي

دا دکافرو يادو جبر دي نصيراتله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لگيادي

نصيراتل

غزل

داچې ستا یاد گرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم له ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتوم له ډیره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاری ورته کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چې غلی ژریدم له ډیره وخته

آیښي سره اتله گرځیدمه
تنهایی نه پټیدم له ډیره وخته

نصیر اتل

غزل

اوس مي زړه ستا په يادو باندي خوشحال وي
هر ماشوم په غوبارو باندي خوشحال وي

دلته خلک د بل چاڅنگ ته کيڼی نه
دلته خلک په ځانو باندي خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندي سر دي
بس همدی مي ژړيدو باندي خوشحال وي

ولي زه به ستا غمو سره خدا کړم؟؟؟
ليونې په ځنځيرو باندي خوشحال وي؟

له مودو پس يم راغلی راته گوره
تري شوي په اوبو باندي خوشحال وي

د اتل خو مې همدا بېغوري وژني
چې په خپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

غزل

سأه مـي په وجود كي گيره شوي ده
بنـكاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
گـوره چي خدا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـمـه
گوري چي خواني مي تيره شوي ده

ته چي راسره وي هلته بنـه وه خو
اوس دا زندگي مي سپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا په نوم يې ږدم
راشـه هغه پانه بيره شوي ده

نصير اتل

غزل

زه تاته کړم دعا، ته دعاماته کړه نازکي
روژه ده، سوال قبلېژي لاس هواته کړه نازکي
دخدای دمهربان اومحترم ذات له درباره
زاری دامن ټولي پښتونخوا ته کړه نازکي
سیالي ضرور گټم خو؛ گوره داکارته هم وکړه
ټپه دملالی راپسې شاته کړه نازکي
اي! تا له دي حاضیر متکلم سړي نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترینه پاته کړه نازکي
اي! تاسوخواذان په خوشا لــــیو بد رگه کړ
وخ! ما په تر مو اوښکو روژه ماته کړه نازکي
یوچارته قیصه دلیوني فیــــضان کوله
سلگی به یې ورو، ورو، ورسره زیاته کړه نازکي

گلبدین (فیضان)

غزل

دومره بنایسته یې چې هیڅ نه لري مثال مابښامه
اخ روژه ——— اتی، اخ دکلي کلیوال مابښامه
یو خواروژه، بله گرمي بل خواته ښه پوهېږي
هله ژر راشه یم اوبښتی په جنجال مابښامه
ستا دغروب هاغه لږ سره، هاغه دویڼو پټی
بیانوي دزیندی شوي منصور حال مابښامه
شکر، ډاډه شومه دعطرو بوی کوڅه کي لار و
شکر راوړي ستا دراتلو زیری شمال مابښامه
هغه ملنګ و، که فیضان و، ومي نه پیژانده
ولي؟ زما د نظر مخ ته شوي دیوال مابښامه

گلبدین (فیضان)

غزل

رسمومه انځورگره انځورگره انځورونه
شروع کړي مـي له سره انځورونه
بلا اوبنکي تويول ورتـه لازم وي
بلا درد لري اکثره انځورونـه
ديوچا په تلاش دارتـه يو ختـلي
اوس مو ځاځي له پرهـره انځورونـه
دنبنترو په شملويي سينگار شـوي
بنکـوم دي سلیمان غره انـځورونه
لږپه تلو تلو کي زما په طرف گـوره
درنه بـسم مسافره انځورونه
پوري څوکي ته شپونکي فيضان ختـلي
رسمـوي له مازديگره انځورونه

گلبدین (فیضان)

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټول سم راباندپوه شي
بیامي نه چـــــــېري بیالږه گوزاره کړي
کله کله دی چې غم راباندي پـــــــوه شي
مه څیرم یې ،مه څیرم یې ،مه څیرم یې
څیري بنه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــــــه په سپکو سپوروسروي
چې مي وکړي سترگي نم راباندي پوه شي
وخ دکلي ماشومان راپـــــــسي گوري
وخ له کـــــــي چې راحم راباندي پوه شي
واه! فیضانـه داســـــــتاد راباندي شک دی
چي د ف توری لیکم رابـــــــاندي پوه شي
گلبدین (فیضان)

غزل

نورچاته نه بنایمه لوی اوهم واره دردونه
همداسي پټ بڼه دي زما دزخمي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســـــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشي په ما مړه دردونه
وخ خدایه بیا دکـــــلي هاغه هدیره کې تېر شوم
وخ خدایه بـــــیایي په ماراوستل زړه دردونه
یومسافر غریبي مورته په غریب غریب کي وایې
دســـــفر پڼـــــډوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هله ژر ژر که، دفیضان په نوم دمگردی هلته
ترهـــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

گلبدین (فیضان)

غزل

څوک يې دومره تپوس نشته چې داوولي ژاري
د دروازي تر شا يو څوک درپسي غلي ژاري
تا په دعا کي يــــادوي اوبيا سلگي هم کوي
درپسي هر لمانځه کي هاغه نازولي ژاري
د کليوالي زړه دې دومره نرم شوی دی اوس
چې ماشومان هم ورته ستانامه اخلي ژاري
زموږ د ښار د نجونو هيڅ خندان صيب کي نه ده
زموږ د ښار د نجوني اکثر چې ماليدلي ژاري
هغه چې تير کال به يې دلته زمزمې کولې
هغه کوچی سړکال د غره سرتـــه ختلي ژاري
لاسونه پورته کړي دعا کوي او من غــــواړي
واه، څه له درده ژاري واه، څومره سپېڅلي ژاري
اې! دادي څه کپږي فيضانه دادکو م کلي ده
زموږ کوڅي ته څوک په تاپسي راغلي ژاري

گلبدین(فيضان)

غزل

په دغه ښار کې دهر چار اېسي پام شوی دې
اخ په نازک وجودمي حکم داعدام شوی دې
يو اعلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ
زما دتولو ارمانو نو قتل عام شوی دې
دسپين غر څوکي ته ختلی يم نارې و همه
هله ژر راشئ دجنگو نو اختتام شوی دې
په نافهمۍ کې مي په زړه باندي لوی جبرکړی
په نافهمۍ کې مي نظريه پوري بام شوی دې
په هغه کور کې دفيضان نامه ويل جرم دی
په هغه کور کې خو بنديز په دغه نام شوی دې
گلبدین(فيضان)

غزل

هيچا هم ونه کړ ددغي بيمارى علاج
ولي هيڅ نه لري داوښکي اوسلگى علاج
دومره سپېڅلي مقدس مرض نيولى يمه
زما دسپېڅلي زخم نه لري نړى علاج
دافغانى خاوري يو دغه خصلت خوندراکوي
ژړپکي وشي دسرکــشه ککړى علاج
هغې په تاپسي و زهر زورور څـبـنـلي
ځکه خو ونه شو دهاغي لېونى عـلاـج
خپله دعاکوم اوخپله پرې آمين وايـمـه
پام چې څوک ونه کړي زما دتنهائى علاج
دهرجومات له منارې ورته سلگى وهم نور
فيضان نه راځي دقام دبېغورى عـلاـج
گلبدین (فيضان)

گلبدین (فیضان)

غزل

خوب رانه لارشي تل کومه ستري ستري سلگي
ته نـــــــــور قبولي کړه اي! خدايه زما کړي سلگي
داپه شيـــــــــبو شيـــــــــبو بـــــــــاران او وهشتناکي ټکي
دايو يتيم تر دغه خـــــــــايه دي راوري ســـــــــلگي
! ظالـــــــــمه قـــــــــدر يي کوه هـــــــــسي يي مه بوله اي
درته به تندرشي يووخت ددې زوی مري ســـــــــلگي
يواعلان واورئ! اعلان واورئ! نوري هېڅ ونه ويل
له منارې نه دجومات شوي نوري لوري ســـــــــلگي
فيضانـــــــــه ستري مسافروم په آرمان شهـــــــــد و
چي راوتي مي دتا بوت لـــــــــه هري دري سلگي

گلبدین (فیضان)

غزل

نړۍ ته جنگ اعلانومه دقلم په څوکه
هېواده تا ابادومه دقلم په څوکه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمه
څنگ کې يې امن رسمو مه دقلم په څوکه
دشهيد پلا رهغه يتيم سلگو نېولی بچی
که خدای کول قرارومه دقلم په څو که
داسلا مي نړۍ هماغه پخوانۍ جذبه به
نړۍ ته بيا وربنکارومه دقلم په څوکه
بيا ونه کړې رقيبۀ پام داستعمار کوشش دي
داخلي خوله درماتومه دقلم په څوکـــه
فيضانۀ چرته که دسولي اختر دلته راشـــي
ستر گي به دواړه تورومه دقلم په څوکـــه
گلبدین (فيضان)

غزل

ما به لـمنه کي راوري له پوري غره ډبرې
درقيب سرته مې اوس ايښي دي پوره ډبرې
دلته هواسره سيالي مورپه ډبرو کوو
لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبرې
ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـېونی
که باورنه کوي رځه پسي شـماره ډبرې
تاته مې نه ويل چې دلته دوباره مـه رځه
منل دي نه و، اوس په سر سر باندې خوره ډبرې
زموږ دکلـي يوشاعر دی دفيضان په نامه
هره شپه ولي زموږ کورته په تياره ډبرې

گلبدین (فیضان)

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library